

SỰ SỈ NHỤC VÌ NGUYÊN CỐ LỜI

Cảm ơn anh, Anh Neville. [Anh Neville nói, “A-men.”—Bt.]

Tôi đã nói với Anh Neville, “Anh có chắc là anh đã không có được một chút sự xúc dầu nào sáng nay không?”

2 Tôi đi xuống để cầu nguyện cho người đau. Có một số người nhóm lại trong những gì chúng ta...của một buổi sáng sớm Chúa nhật. Điều mà tôi phải nắm bắt được ở đó, tôi thật sự muốn họ đến đây tại nhà thờ này. Và tôi—tôi luôn nghĩ tốt hơn là cầu nguyện cho người đau ở chung quanh nhà thờ. Tôi không biết. Tôi thích hội thánh, và đi xuống đây nơi mà hội chúng, nhiều người bên ngoài đây đang cầu nguyện.

3 Và có một cô bé ở phía sau đó, cô bé xinh xắn nhất, ồ, tôi nghĩ bây giờ cô bé đang ngồi ở đâu đó ngoài đây, nếu những người đó đã không về nhà. Ồ, tôi thấy bây giờ. Và đó là một cô bé xinh đẹp nhất. Và cô ấy bị đau nặng. Và chúng ta đang lắng nghe, khi chúng ta nghe một sứ điệp nói tiếng lạ và sự thông giải xảy ra. Và chúng ta đang lắng nghe, và chúng ta nghĩ mình hiểu rằng điều gì đó đã được nói về cô bé. Và chúng ta đang chờ đợi để thấy Chúa đã ban cho một sứ điệp, điều gì để nói trong đó không. Nhưng tôi nghĩ cô bé bây giờ tốt rồi, và sẽ được khỏe mạnh. Và vì vậy...

4 Và có một quý bà, mà cũng đã mất thị lực, và chúng ta đang cầu nguyện cho bà. Và một ông nào đó trong chiếc xe cứu thương ở ngoài đó, một mục sư. Tôi không nghĩ ông ấy sẽ cân nặng ba mươi lăm, hay bốn mươi cân. Thật—thật rất, rất...Và vì vậy tôi đi xuống cầu nguyện cho họ.

5 Và lý do tôi hầu như lưỡng lự, rất nhiều, sự trám cái răng trống của tôi. Và tôi đang tự đặng hăng, sáng nay, ngang qua chỗ đã nhổ răng đó, ngay phía trước đó. Và họ bảo tôi bây giờ tôi phải vứt bỏ chúng xuống đất, và trám lại chúng. Và vì thế tuổi già này cứ bỏ đến, là điều duy nhất tôi biết. Và tôi đã lấp vào chỗ đó một chiếc răng giả, và hầu như bằng nửa của cái đó, và khi tôi bắt đầu nói, anh em có thể cảm thấy điều đó, hơi gió hầu như đẩy ra, anh em—anh em biết tôi muốn nói điều gì, hơi gió xì ra

qua đôi môi bạn. Và điều đó khiến cho bạn hầu như, giống như nói ngọng.

⁶ Chúng ta thật là một dân tộc được đặc ân còn sống, và có thể đến với hội thánh sáng nay. Và vào ngày trước lễ Giáng sinh này, chờ đợi buổi lễ mà họ có, mà, tôi—tôi hy vọng tôi... Có quá nhiều trẻ em ở đây sáng nay, vì thế tôi sẽ thật sự giữ yên lặng. Hiểu không? Và đôi khi, người lớn chúng ta, chúng ta nói những điều mà thậm chí trẻ em không nên nghe, các bạn biết đấy.

⁷ Nhưng, tôi nghĩ hội thánh đã có một chút quà ở đây cho trẻ em, lát nữa. Tôi vừa nhìn lại, phía sau đó.Ồ, các em muốn ở lại. Sau giờ học trường Chúa nhật, các em cứ ở lại, đấy, vì tôi—tôi nghĩ họ đã có một số quà ở phía sau đó dành cho những em nhỏ, để phát ra sáng nay. Và khi tôi... Các bạn trẻ, nên nhớ, trong khi chúng ta đang làm việc này, tôi muốn làm rõ điều này, không phải là Santa Claus, vì đó là một câu chuyện mà một ngày nào đó các bạn sẽ học biết rằng nó không là gì cả với điều đó. Nhưng chính là từ Đức Chúa Jêsus Christ, Lễ thật của mọi lễ thật, các bạn thấy, Con của Đức Chúa Trời. Và chúng tôi đang tặng các bạn một món quà nhỏ này, sáng nay, bởi vì để các bạn biết rằng đã một lần Đức Chúa Trời ban món quà vĩ đại nhất chưa từng có cho nhân loại: Con Ngài. Và chúng ta có một cách nghèo nàn, diễn tả điều đó. Và không có gì chúng ta có thể so sánh với điều đó. Nhưng đúng như những con người phạm trần, lần này đến lần khác, chúng ta làm điều đó.

⁸ Vậy thì, tôi sẽ chờ đợi cho đến Chúa nhật tuần sau. Và dù thế nào đi nữa, tôi có thể sẽ, dựa trên điều gì đó mà tôi đã muốn nói. Và điều gì đó đã được—đã được bày tỏ cho chúng ta, ở trên nhà, về một khả tượng, mà tôi phải theo đuổi đến cùng. Và nó hầu như là một... Nó hầu như, dường như, sẽ hầu như là thô lỗ, nhưng chúng ta không bao giờ muốn nghĩ rằng những gì Đức Chúa Trời đã phán thì chưa được trau chuốt. Những gánh nặng của Ngài—của Ngài thì nhẹ nhàng.

⁹ Và ý Chúa, sáng Chúa nhật tới, chúng ta sẽ có một—một buổi nhóm ở đây mà ngay trước Đêm Giao Thừa, nếu Chúa đẹp lòng chúng ta sẽ có buổi nhóm này. Và chúng ta muốn có một buổi nhóm sáng, cầu nguyện cho những người đau, và có lẽ có một

buổi lễ báp-têm. Thế thì tôi nghĩ, thông báo rộng rãi điều đó cho những bạn bè của chúng ta, để họ có thể đến. Thế thì chúng ta sẽ có sáng Chúa nhật và tối Chúa nhật. Và rồi mọi người muốn ở lại mừng Năm Mới, thì chúng ta có một...Sẽ có thời gian Thức canh, bước qua năm mới này chứ? [Anh Neville nói, “Vâng.”—Bt.]

¹⁰ Sẽ có nhiều mục sư truyền đạo ở đây, sẽ giảng đêm Giao Thừa, nói cho đến nửa đêm. Và—và chúng ta mời nhiều mục sư như vậy đến và giảng. Ý Chúa, tôi muốn là một trong họ để có điều gì đó nói vào đêm Giao Thừa.

¹¹ Và rồi Chúa nhật kế tiếp, tôi nghĩ tôi sẽ đưa ra một loạt những việc đã được làm, điều mà đã được thực hiện, tỏ cho thấy cách Đức Chúa Trời đang giải quyết với dân sự Ngài, và đưa nó thẳng lên vào một—một cao điểm ở đây tại hội thánh.

¹² Và nhiều người trong các bạn đang tự hỏi về công việc thuế lợi tức này mà chúng ta đã được thông qua. Nó đã được giải quyết. Và vì thế, tôi cũng muốn nói với các bạn nó đã xảy ra như thế nào. Và tôi nghĩ, nó sẽ là, phải nói lại về điều đó, Chúa nhật tuần tới, vậy tôi sẽ cứ chờ đợi cho đến Chúa nhật tuần tới. Và cố gắng nói với các bạn một chút, sáng nay, ra từ Lời. Hiểu không? Và Chúa nhật tuần tới, tôi sẽ—sẽ cố gắng để, nếu Đức Chúa Trời muốn, nói với các bạn cách mà tất cả điều đó xảy đến như thế nào, và mang các bạn đến mỗi một trong những việc mà Chúa đã phán, và xem nó đụng vào thật chính xác phần quan trọng của nó, cứ đặt một cách hoàn toàn chính xác vào điểm quan trọng. Hiểu không? Ngài không phán điều gì sai cả.

¹³ Nhưng, giờ đây, một điều mà tôi muốn nói sáng nay, rằng tôi có thể sẽ không, sẽ không nói vào Chúa nhật tuần tới, thì liên quan đến điều gì đó mà đã xảy ra ngày hôm qua. Tôi đã lưỡng lự một chút về việc đến đây vào sáng nay, bởi vì tôi thật sự hầu như ray rứt, đến nỗi tôi—tôi không cảm thấy thích điều đó lắm. Nhưng mà tôi đang có mặt ở đây, ồ, tôi sẽ cố gắng hết sức mà tôi có thể.

¹⁴ Đêm hôm trước, tôi đã có nhóm người cùng làm việc với nhau, Anh và Chị Sothmann, như chúng ta ở đây biết, một trong những ủy viên trị sự của hội thánh, và vợ anh ấy, đã đến thăm

vợ tôi và tôi. Và chúng tôi đã nói về những buổi nhóm sắp đến ở Phoenix và vùng lân cận, nếu đó là ý Chúa. Và chúng tôi đã họp đến khoảng mười giờ rưỡi, tôi đoán thế, và tôi đi ngủ ở đâu đó khoảng mười một giờ.

¹⁵ Và đôi khi vào ban đêm, tôi thấy một giấc mơ. Và trong giấc mơ này tôi đã thấy người nào đó được cho là cha tôi; một người khổng lồ, vĩ đại, chỉ tượng trưng, nói ẩn dụ, về cha tôi. Tôi thấy một người đàn bà, trông không giống mẹ tôi; nhưng, tuy nhiên, bà được cho là mẹ tôi. Còn người đàn ông này (mà được cho là giống cha tôi, chồng của người đàn bà này) đang ngược đãi bà một cách hung dữ, đến mức ông dùng một khúc gỗ to lớn, và ông giơ lên như thế này và đánh bà ta với khúc gỗ này, và bà ta loạng choạng và ngã xuống. Và sau đó—và sau đó, một lát, bà ta đứng lên lại. Và ông ta bước lại gần, lấy những đồ lật vạt dùng để may vá đánh bà ta lần nữa, ông ta đánh bà ấy lần nữa. Còn tôi đang đứng đằng xa, đang nhìn điều đó.

¹⁶ Cuối cùng, tôi thật sự chịu không nổi về điều đó. Và tôi thật nhỏ hơn người đàn ông này, người được cho là giống cha tôi. Vì vậy tôi bước đến gần ông ta và đặt ngón tay tôi trên mặt ông. Tôi nói, “Đừng đánh bà ấy nữa.” Hiểu không? Và khi tôi làm thế, điều gì đó bắt đầu xảy ra. Đôi cánh tay tôi bắt đầu nở ra co lại theo nhịp đập, và tôi có những bắp thịt vĩ đại, to khỏe mạnh nở nang. Tôi chưa bao giờ thấy những bắp thịt như vậy. Và tôi thậm chí đã nắm lấy cổ áo người đàn ông, và tôi nói, “Đừng đánh bà ấy nữa. Nếu ông còn đánh bà ấy, ông sẽ phải giải quyết với tôi nếu ông còn đánh bà ấy lần nữa.” Và người đàn ông đã sợ tôi, và để mặc bà ấy. Tôi thức giấc.

¹⁷ Ồ, nằm ở đó, chỉ một lát, dĩ nhiên, sự thông giải về điều đó đến. Đó là, dĩ nhiên, người đàn bà, nói ẩn dụ, là Hội thánh, mà hầu như là một bà mẹ. Người cha là giáo phái ở trên bà, giáo phái đó cầm quyền ở trên Hội thánh, giống như người chồng ở trên người vợ. Và chính những giáo phái này đang đánh vào Hội thánh đó, và thậm chí không để cho Nó đứng trên chân của Nó như thế. Cứ, mỗi lần Nó cố gắng đứng dậy hay định làm điều gì đó, họ, những người ở trong đó, giáo phái đó đánh cho Nó ngã xuống. Và điều đó chỉ có nghĩa đem một ít—một ít sức mạnh

đức tin ra ngoài đây để giữ ngón tay đang chỉ của tôi ở ngoài đó, và nói, “Ông đang giải quyết với tôi. Hiểu không?” Vì, có một số người ở trong đó thuộc về Đức Chúa Trời. Và tất cả chỉ có thể thôi. Về...

¹⁸ Chúng tôi đã ở trên đó, tôi đoán khoảng hai, hay ba giờ. Và con gái tôi, một trong chúng, Rebekah, trở lại đó, cô ấy làm tại Bệnh viện Giám Lý ở Louisville. Là, ờ, hình thức huấn luyện y tá nghiệp dư. Đó là “những tình nguyện viên,” người ta gọi thế, hay điều gì như thế. Và cô ấy là, cô ấy...Họ gọi cô sang bên đó sáng hôm ấy, và đó là điều làm tôi thức dậy. Và trời còn sớm, và cô ấy, có vài bạn đồng nghiệp trẻ tuổi khác ở đây, họ—họ làm việc với nhau ở đó, và sẽ đem họ tới Louisville. Họ phải ở đó lúc mười giờ. Và vợ tôi tự hỏi tại sao cô ấy không thể vào buồng ngủ. Tôi đã khóa cửa rồi.

¹⁹ Bây giờ, tôi đã có nhiều việc xảy ra trong đời, nhưng tôi chưa bao giờ có điều gì giống như thế. Tôi đã đi vào trạng thái xuất thần. Tôi không biết sự thông giải. Tôi chưa bao giờ có điều giống như thế trong đời. Nhưng, ở trước tôi, dường như rằng tôi nhận biết nó là một sự hiện thấy, và tôi đã ở trong sự hiện thấy đó. Nhưng tôi đang nói chuyện với con trai tôi, Joseph. Mà, nó không có ở trong phòng lúc đó. Nhưng dù sao đi nữa, nó thật sự đập vào tôi, tôi đang nói chuyện với Joseph.

²⁰ Và tôi—tôi đã ngược lên nhìn. Và hầu như trong hình dáng của một kim tự tháp, đang đứng trước tôi, là những chú chim nhỏ, bé, điều gì đó giống như dài một nửa in-sơ. Và chúng đã, ở trên ngọn, trên những cành cây, đã có một...có thể nói, ba hay bốn. Rồi, kế tiếp, cành kế tiếp có thể có tám hay mười con. Và ở phía dưới cùng, có mười lăm hay hai mươi con.

²¹ Và chúng giống như những chiến binh nhỏ bé, vì lông của chúng bị đánh toí ra, và trông giống như chúng đang cố nói chuyện với tôi, đang nói điều gì đó. Và tôi ở phía Tây, dường như quanh vùng Tucson, Arizona. Và những con chim đang nhìn về phía Đông. Và tôi đang lắng nghe cho rõ. Đang cố gắng để nói, trông giống như chúng đang cố gắng nói với tôi điều gì đó. Và chúng có những cái lông nhỏ, tất cả đã bị đập toí ra, và các thứ. Chúng đã có trận chiến khá kinh hoàng. Rồi, thành linh, một

con chim bắt đầu chiếm một chỗ khác, nhảy giống như *thế*. Và chúng, những con chim nhỏ đó ngay lập tức rời khỏi chỗ, bay về hướng đông.

22 Và khi chúng bay đi, từ nơi đó một con chim khác lớn hơn đến, giống những chim bồ câu hơn, có đôi cánh nhọn. Và—và—và chúng đến từng bầy, và ngay lập tức, nhanh hơn những con chim nhỏ đó, đã bay về hướng đông.

23 Còn tôi vẫn ở trong...hai sự nhận thức với nhau, tôi biết mình đang đứng ở đây, và tôi biết tôi đã ở nơi nào khác. Hiểu không? Và tôi nghĩ, “Bây giờ, đây là khái tượng, và mình phải học biết điều này có ý nghĩa gì.”

24 Và không có gì hơn nhóm chim thứ hai bay đến gần, tôi nhìn về hướng Tây. Và trông giống như trong hình dạng của một hình chóp nón, giống như hai con trên mỗi phía, với một con ở trên đỉnh, đã đến năm trong các vị Thiên sứ mạnh mẽ nhất tôi từng thấy trong đời. Một tốc độ kinh khủng như vậy, tôi chưa hề thấy. Đầu của họ quay lại, và những cánh nhọn của Họ, đang đập thật nhanh! Và quyền năng của Đức Chúa Trời Toàn Năng đập mạnh vào tôi, trong cách như vậy, cho đến khi Nó nhắc tôi lên thẳng khỏi mặt đất, mọi cách, lên khỏi mặt đất.

Tôi có thể nghe Joseph vẫn đang nói.

25 Và nghe như hàng rào âm thanh đang vỡ ra, mà—mà một tiếng gầm lớn đi ra, đường đi khoảng cách, đến phía Nam. Và khi tôi đã được nhắc lên...Và có một tốc độ phi thường như vậy của các Thiên sứ! Và tôi—tôi có thể thật sự thấy Họ ngay bây giờ, đấy, như—như Họ đang đến, trong hình dáng đó như *thế*, cứ tác động mạnh ngay vào trong tôi.

26 Bây giờ, không phải là đang mơ, bây giờ. Không. Tôi đã ở ngay đó, thật sự tỉnh táo như tôi đang ở đây bây giờ. Hiểu không?

27 Nhưng ở đây Nó đến. Và Họ đến thật nhanh kinh khủng, cho đến nỗi tôi nghĩ, khi Nó được cất lên...Tôi nghe tiếng nổ đó, giống như, hay giống như một luồng hơi nổ đi ra, giống như một hàng rào âm thanh. Và khi nó nổ, tôi nghĩ, “Ồ, điều này phải có nghĩa tôi đang sắp sửa bị giết chết, đấy, bằng một tiếng nổ của loại nào đó.” Và—và tôi chỉ...Trong khi tôi nghĩ về những điều đó, tôi nghĩ,

“Không, nó sẽ không là thế. Bởi vì, nếu đó là một tiếng nổ, nó cũng, sẽ có Joseph. Bởi vì, cậu ấy ở đó, vẫn đang nói chuyện, đang nghĩ tôi có mặt ở đó. Tôi có thể nghe cậu ấy. Không phải thế.”

²⁸ Vậy thì, tất cả điều này vẫn là ở trong khả tượng. Nó đã không...Hiểu không? Nó đã có trong khả tượng.

²⁹ Và rồi, lập tức, như tôi đã nhận thức rằng tôi đã ở...Họ đã ở quanh tôi. Tôi không thể thấy Họ, nhưng tôi đã được đưa vào chòm sao hình chóp nón này của Họ, bên trong chòm sao chóp nón này của—của, của năm Thiên sứ. Và tôi nghĩ, “Bây giờ, Thiên thần sự chết sẽ chỉ có một. Năm sẽ là ân điển.” Tôi đang suy nghĩ điều đó. Tôi nghĩ, “Ồ! Nó là—Nó đang đến với Sứ điệp của tôi. Đó là sự kiện đáng chú ý thứ hai của tôi. Họ đang đến để mang tôi đến với Sứ điệp từ Chúa.” Và tôi hét lên to hết sức mình, như có thể được, “Ôi Chúa Jêsus, Ngài muốn con phải làm gì?” Và khi tôi làm thế, Nó chỉ—chỉ đi khỏi tôi ngay.

³⁰ Tôi—tôi—tôi đã không cảm thấy thật ổn, từ lúc đó. Hiểu không? Tôi đã, suốt ngày hôm qua, tôi phải ở lại trong nhà, hầu như cảm nhận từ bên trong chính tôi. Tôi không thể quyết định rõ ràng. Và sự vinh hiển và quyền năng của Chúa! Tôi chết lặng cả người, khi Nó rời khỏi tôi. Tôi đang cố gắng cọ xát đôi tay. Và tôi nghĩ, “Minh không thể nắm bắt được hơi thở của mình.” Và tôi đi dạo, và đi qua sàn nhà, và đi tới đi lui. Tôi nghĩ, “Điều này có ý nghĩa gì, Chúa ôi? Nó có nghĩa gì?” Rồi, tôi ngừng lại. Tôi nói, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, đây tớ của Ngài là...Con—con thật sự không thể hiểu. Tại sao? Điều đó là gì? Xin bày tỏ nó, Chúa ôi.”Ồ, khi sự...

³¹ Tôi không thể kể với các bạn về, khi tôi nói, “Quyền năng của Chúa.” Không có cách nào để giải thích điều đó. Nó không phải là những gì bạn cảm thấy ở đây, trong những ơn phước. Đó là những ơn phước của Chúa. Điều này là một sự thiêng liêng!Ồ, chao ôi! Nó thì—nó thì vượt xa bất cứ điều gì mà thậm chí một người phàm có thể tưởng tượng. Hiểu không? Và nó—và nó đang làm phiền tôi, thậm tệ. Nó không...Nó không phải là một ơn phước. Nó là một sự buồn bực. Anh em băn khoăn lo lắng. Hiểu không? Chính là điều đó. Nếu anh em có thể chỉ...

32 Nếu tôi có thể chỉ có được cách nào đó để tôi có thể kể với dân sự điều đó là gì, hay là những gì nó...cảm giác về điều đó là gì! Nó, nó thật sự không giống như đang ngồi ở đây, muốn vui vẻ. Nó là—nó là điều gì đó mà mỗi dây thần kinh trong bạn thật sự...Nó vượt ra xa ngoài giới hạn của sự sợ hãi. Nó vượt xa ngoài giới hạn sự khiếp đảm. Nó là sự tôn kính thánh. Của...Tôi...Không có cách nào để giải thích điều đó. Ngay cả, cho đến khi, toàn bộ xương sống lưng của tôi, từ trên xuống dưới sống lưng của tôi, qua các ngón tay tôi, đi lên đi xuống bàn chân và các ngón chân của tôi, cả con người tôi thật sự bị tê liệt đi, đấy, thật giống như bạn đã—bạn đã đi ra khỏi thế giới, ở một nơi nào đó. Và—và nó đang lia khỏi tôi, dần dần, và tôi thưa với—với Chúa, “Ngài sẽ chỉ cho con biết chứ, Ôi Chúa?”

33 Tôi nghĩ, rằng, sức mạnh đó mà từng đến với lần gần nhất lần nữa, là khi tôi ở Zurich, Thụy Sĩ, lúc đó khi mà Ngài chỉ cho tôi thấy rằng Chim Ưng nước Đức đang canh chừng người cỡi ngựa nước Anh đi xuống qua châu Phi. Và Ngài phán, “Tất cả đều đã phạm tội và thiếu mất sự vinh hiển.”

34 Và tôi đã kêu la để Chúa, để giúp đỡ tôi. Và tôi—tôi muốn Ngài ban cho tôi sự thông giải, bởi vì tôi tự hỏi nếu điều đó có ý nghĩa—nếu điều đó có nghĩa rằng tôi sẽ đi khỏi, thì tôi sẽ bị giết. Và nếu là vậy, tôi sẽ không nói điều gì với gia đình về điều đó. Đó là lúc tôi đi về Nhà, ồ, tôi sẽ chỉ về Nhà, tất cả chỉ có thế. Nhưng nếu—nếu đó là những gì điều đó muốn nói, tôi không muốn kể với gia đình, không muốn họ biết gì về điều đó. Cứ để nó xảy ra, và đó—đó sẽ là tất cả về nó.

35 Tôi thưa, “Lạy Chúa, xin giúp đỡ con. Con không muốn nói với gia đình, nếu—nếu Ngài thì...Điều này, đó là sự gọi con về Nhà, ồ, con sẽ—con sẽ đi.” Anh em thấy. Tôi nói...Và, anh em biết, anh em thì...

36 Bạn nói, “Ồ, tại sao ông không nghĩ về những gì ông đã nói trong khả tượng, những gì khả tượng đã cho biết?”

37 Nhưng lúc ấy anh em không thể nghĩ về những việc giống như thế. Anh em...Tôi không thể, dù sao đi nữa. Và tôi nghĩ...Tôi

thật sự lo lắng, cảm thấy khó chịu. Anh em không biết suy nghĩ như thế nào. Anh em không thể suy nghĩ.

³⁸ Và tôi thưa, “Lạy Cha Thiên thượng, nếu điều đó có ý nghĩa rằng—rằng một tiếng nổ sẽ đem con đi, ồ, xin cho con biết bây giờ, để con sẽ không nói gì về điều đó. Xin để sự vinh hiển và quyền năng của Ngài đến trên con lần nữa, và đem con lên lại. Hay là, hãy để sự vinh hiển Ngài đến trên con, và rồi con sẽ—con sẽ biết rằng nó có ý nghĩa—nó có ý nghĩa đó, và để con có thể giữ điều đó cho chính mình.” Và không có gì xảy ra.

³⁹ Vậy sau đó tôi nói, “Thế thì, lạy Chúa, nếu điều đó có ý nghĩa rằng Ngài sẽ ban những Sứ điệp của Ngài với sự ủy thác cho con, thế thì xin để cho quyền năng của Ngài đến lần nữa.” Nó giống như đã đem tôi ra khỏi phòng!

⁴⁰ Mặc dầu, tôi—tôi đã trở lại trạng thái bình thường, với quyển Kinh Thánh trong tay tôi, rồi, đấy, và cầu xin Đức Chúa Trời giúp đỡ tôi. Và khi tôi làm thế, Ngài—Ngài đã tỏ cho tôi điều gì đó trong Kinh Thánh, gắn liền ngay với nó, ngay tại đó. Và tôi suy nghĩ, “Điều đó thực tế có thể là thế không? Bằng cách nào tôi đã làm điều đó?” Và, ồ, tôi—tôi không thể giải thích những điều này, thưa các bạn. Điều đó vượt xa ngoài giới hạn bất cứ điều gì mà tôi biết. Hiểu không?

⁴¹ Vợ tôi là một người nữ rất kỳ cục; một trong những người tốt nhất trên đời. Nhưng, một thời gian ngắn, tôi đã không biết nói gì về điều đó. Tôi cứ tiếp tục. Nàng biết có điều gì đó đã xảy ra. Vì vậy khi tôi kể với nàng, nàng bảo, “Anh biết không, Bill, em thấy và nghe anh, trong nhiều của những điều đó.” Nói, “Anh biết em tin anh hết lòng,” nàng nói. Nàng nói, “Nhưng điều đó thật sự có điều gì đó.”

⁴² Điều đó thật sự dường như, cứ lay động tôi, tiếng nổ đó và sự đến nhanh đó của những Thiên sứ kia như thế, năm người trong họ với nhau, trong một—một chòm sao của Họ. Giống như, hầu như—như tôi đã có hình kim tự tháp đã vẽ ra ở đây, đấy. Chúng trông có vẻ, thoạt đầu, Họ trông giống như, hầu như một...trong khoảng cách, Họ trông hầu như giống trạng thái của những chim bồ câu. Và chúng thì ở trong—trong sự đến theo cách này. Và

chúng thì, trông giống như, một, hai; ba, bốn; và rồi một con ở ngay trên đỉnh, đấy, làm thành năm. Và chúng bay đến với tốc độ mau lẹ như vậy! Không có cái gì, không có phản lực cơ nào, không có cái gì khác có thể so sánh với *điều đó*.

⁴³ Và tôi chỉ có thể thấy Họ, và rõ ràng những cái đầu của Họ hầu như quay về một bên. Những đôi cánh kia bị che lại ở phía sau, bọc đầy áo giáp, và Họ đến ở đây, vì vậy “Vuu!” Giống như *thế*. Cứ bay đến ngay xuống, và cứ đem tôi vào ngay trong chòm sao hình chóp nón này của Họ. Tôi thấy tôi ra khỏi, lên khỏi mặt đất. Tôi nghĩ có lẽ...Tôi nghe, đường đi cách xa, tiếng gầm đó, “Ừ!” Giống như một—một—một máy bay khi nó bay ngang hàng rào âm thanh, bạn đã nghe nó xảy ra giống như thế, thật giống như tiếng gầm từ đằng xa.

⁴⁴ Tôi nghĩ, “Đây có thể có nghĩa lúc này, khi lúc bấy giờ khái tượng này lia khỏi tôi, rằng tôi sẽ bị giết chết bởi một tiếng nổ hay điều gì giống như thế.” Tôi suy nghĩ, “Con đây này. Con sẽ được nhắc lên. Con...Họ, Họ đang ở đâu đây. Con—con ở trong này, hình chóp nón này của những Thiên sứ ở đây. Nhưng, con—con không biết. Có lẽ Chúa đang đến mang con về Nhà.”

Rồi tôi nghe Joseph ở dưới đó, đang nói, “Ba ơ?”

Nghĩ, “Không, nếu đúng là thế, điều đó, cũng sẽ mang nó đi.”

⁴⁵ Rồi Điều gì đó nói, “Người...” Nên nhớ, rằng tôi đang chờ đợi, chăm chú chờ đợi một Sứ điệp mà tôi luôn luôn trông mong, điều gì đó.

⁴⁶ Và khái tượng, ngày nọ, các bạn biết, như tôi đã có ở đây cách đây không lâu, nói với tôi về những gì sắp xảy ra; tôi sẽ giảng như thế nào, từ mặt trời, vào nơi này. Và—và rồi Ngài đã phán, “Bây giờ nên nhớ, sự kiện quan trọng thứ hai chưa đến.”

Tôi nghĩ, “Đó sẽ là một Sứ điệp.”

⁴⁷ Còn nhớ Sứ điệp của tôi ở đây không? Sự mở ra của hòn đá đỉnh đó, ở nơi, bảy tiếng đó và các ấn mà thậm chí đã không được chép trong Lời của Đức Chúa Trời. Còn nhớ không? Và nó đã đem tôi vào hình chóp đó.

⁴⁸ Và Junie Jackson, nếu anh có ở đây, giấc mơ đó anh đã nói với tôi cách đây không lâu. Tôi sẽ không kể nó sáng nay. Anh đã rất...

Đức Chúa Trời thì quá toàn hảo. Và tôi xin lỗi vì đã không cho anh sự thông giải; vì, tôi đã thấy điều gì đó đang di chuyển.

J. T., cũng giống như vậy, đấy. Và tôi—tôi—tôi đã biết điều đó.

Và Chị Collins, cũng hoàn toàn giống như vậy. Hiểu không?

Và sáu trong những người kia, dẫn ngay đến việc giống như vậy.

⁴⁹ Và rồi khái tượng mà tôi đã kể với hết thấy các bạn, cách đây nhiều năm, nó đã thật sự xảy ra ngày nọ. Hiểu không? Điều đó sẽ xảy ra.

⁵⁰ Và nó đấy, nằm ngay đấy, mọi việc đang được phơi bày ra ngay ở đó. Nó thậm chí đang di động. Tôi không biết nó là gì. Xin Chúa giúp tôi; là lời cầu nguyện của tôi.

Chúng ta hãy cầu nguyện.

⁵¹ Kính lạy Cha Thiên thượng, chúng con là—chúng con chỉ là những con người hay chết, và sáng nay chúng con đứng ở đây. Và, Chúa ôi, con...Ngài đã ban cho con được chân đất bầy nhỏ này và hội thánh này. Và con đang ở cuối đường của con. Con không biết đường nào, điều gì, ở đâu, đang đến. Nhưng con biết một điều này, rằng, Ngài đã phán Ngài sẽ khiến “mọi việc hiệp lại có ích cho những kẻ mà” yêu mến Ngài và được kêu gọi theo mục đích của Ngài. Con nguyện xin Ngài, Đức Chúa Trời ôi, để cánh tay thương xót vĩ đại của Ngài sẽ ở trên chúng con.

⁵² Chúng con thật sự biết rằng Ngài là Đức Chúa Trời. Và chúng con biết rằng Ngài không phải là một đấng đã sống một thời đã qua, nhưng Ngài sống cho đến ngày hôm nay. Ngài đã luôn luôn là Đức Chúa Trời. Ngài sẽ luôn luôn là Đức Chúa Trời. Ngài đã là Đức Chúa Trời trước khi có thời gian, và Ngài sẽ là Đức Chúa Trời khi không còn thời gian nữa. Ngài sẽ vẫn là Đức Chúa Trời.

⁵³ Và chúng con đang ở trong cánh tay của Ngài, Chúa ôi. Chúng con chỉ là đất sét, và Ngài là Người Nặn, Thợ Gốm. Tạo hình đời sống chúng con, Chúa ôi, theo như cách mà sẽ có được sự hầu việc tốt nhất để tôn vinh Ngài. Xin nhậm lời, Cha ôi. Chúng con chỉ ở trong tay Ngài.

54 Chúng con không có cách nào để mang chính chúng con đến đây, hoặc chúng con không biết chúng con sẽ đi ra như thế nào. Chúa, Ngài đã ban cho chúng con sự sống, và Ngài có...Chúng con xin dâng đời sống của chúng con lại cho Ngài, và, như thế, để đổi lại, Ngài đã ban cho chúng con, Sự sống Đời đời. Đức tin của chúng con thở vào chính sự hiện hữu của chúng con. Và chúng con yêu mến Ngài vì điều này, bởi vì chúng con biết rằng một ngày nào đó chúng con sẽ thấy Ngài, và Ngài sẽ ở trong sự vinh hiển Ngài. Và chúng con sẽ ngược lên Ngài. Và chúng con ước ao nghe những lời đó, “Được lắm, hồi đây tở trung tín và ngay lành của Ta. Hãy bước vào hưởng sự vui mừng của Chúa, đã chuẩn bị cho người từ khi sáng thế.” Cho tới lúc đó, Ôi Chúa, khi hết thấy chúng ta gặp nhau, xin dẫn dắt chúng con.

Chúng con là những đầy tớ của Ngài, và chúng con cầu xin sự tha thứ về tội lỗi của chúng con.

55 Những khải tượng phi thường này, Chúa ôi, thì quá nhiều cho đầy tớ Ngài. Con không biết điều gì để làm. Con—con chỉ biết chúng đến. Và con chỉ có thể nói những gì con thấy, và những gì nó đã được nói. Và đôi khi điều đó làm con hoảng sợ, Chúa ôi. Và con—con tự hỏi điều gì để làm.

56 Rồi con lấy Kinh Thánh và đọc trong đó cách mà Ê-sai phải cảm thấy như thế nào ngày đó trong đền thờ, khi ông thấy những Thiên sứ kia, với những cánh che phủ chân Họ. Không ngạc nhiên khi ông đã kêu khóc, “Khốn nạn cho tôi! vì mắt tôi đã thấy sự vinh hiển của Chúa.”

57 Và rồi chính đấng tiên tri đã kêu khóc: sau khi ông đã được thanh tẩy trong đền thờ, khi Thiên sứ lấy cái kìm và gấp cục than Lửa đỏ và đặt nó trên môi ông; sau khi ông thú nhận rằng ông là một người có môi dơ dáy, và đang sống với, ở giữa một dân có môi dơ dáy. Song, ông là một vị tiên tri. Thiên sứ đã lấy cái kìm và đặt cục than Lửa đỏ trên môi ông và thanh tẩy ông, và nói, “Bây giờ hãy đi, nói tiên tri.”

Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, Ê-sai đã kêu lên, “Lạy Chúa, có tôi đây. Xin hãy sai tôi.”

58 Khi, Ngài đã phán, “Ai sẽ đi cho chúng ta?” Cho thế hệ phạm tội tà dâm và độc ác đó!

59 Ôi Đức Chúa Trời, xin để điều đó lặp lại lần nữa. Xin cho nó đến lại, Ôi Chúa. Xin sai Đức Thánh Linh với Lửa thanh tẩy đến. Vì, con thú nhận, con là người có môi dơ dáy, và cư ngụ trên đất này ở đây với những người dơ dáy. Và chúng con dơ dáy trước mắt Ngài, Chúa ôi. Nhưng, ồ, xin sai năng quyền thanh tẩy, là Đức Thánh Linh đến! Xin thanh tẩy chúng con, Ôi Chúa. Xin thanh tẩy đầy tớ Ngài, Chúa ôi.

60 Và rồi xin phán, Chúa ôi. Đầy tớ Ngài đang lắng nghe. Con đang ước ao được nghe Tiếng đó. Con là của Ngài. Xin sử dụng con, Chúa ôi, như Ngài thấy thích hợp, trong lúc con đặt chính con trên bàn thờ của Ngài. Xin để Đức Thánh Linh thanh tẩy con, Chúa ôi; và xúc dầu và sai đi, Chúa ôi, nếu Ngài muốn người nào đó đi, nếu đây là giờ và đây là lúc.

61 Con—con không biết, Chúa ôi. Con—con chỉ biết rằng con đã thấy những Thiên sứ kia. Và Ngài biết những sự việc chúng hoàn toàn là Sự thật. Và con cầu nguyện, Chúa ôi, “Khốn nạn cho con,” vậy xin giúp đỡ con.

62 Và bây giờ xin ban ơn cho những người này. Và chúng con ở đây ngày hôm nay, ngay trước đêm của thì giờ lễ này về sự sanh ra của Chúa chúng con. Chúng con cầu xin để Ngài sẽ giúp đỡ chúng con.

63 Và sáng nay, đầy tớ Ngài, Anh Neville của chúng con, đã cảm thấy rằng có lẽ đó sẽ là thời gian mà anh nên thật sự nghỉ ngơi một lát, và có lẽ con nên nói. Và con—con cầu xin rằng Ngài sẽ giúp đỡ con giờ này.

64 Có những người kia ở đây, Chúa ôi, và tất cả chúng con, đang cần Ngài. Vì vậy giờ này chúng con cầu xin Ngài sẽ ban phước cho chúng con khi chúng con đọc Lời Ngài và suy gẫm trong một lát. Xin để Thánh Linh Ngài đến trên chúng con, Chúa ôi. Và thanh tẩy chúng con và đặt chúng con trên Lửa, với Đức Thánh Linh, với Sứ điệp của Đức Chúa Trời, làm tươi mới lại từ bàn thờ, để làm rúng động một thế giới đang chết, trước sự đến gần của Đức Chúa Trời Đòi đòi vĩ đại. Vì chúng con cầu xin như Danh Đức

Chúa Jêsus, Con yêu dấu của Ngài, và Chúa Cứu Thế của chúng con. A-men.

⁶⁵ Bây giờ tôi muốn nhắc các bạn chú ý đến vài lời Kinh Thánh ở đây, và một vài ghi chú, mà tôi đã ghi xuống.

⁶⁶ Và tôi tin, Doc, hay là Billy, hoặc một trong họ đã nói cho tôi biết, rằng muốn ra về sớm một chút, vì lý do những đứa trẻ. Họ đã có một ít quà cho chúng.

⁶⁷ Những người em nhỏ vừa mới ra khỏi trường Chúa nhật của mình, các em—các em chỉ quanh quẩn, chỉ một lát. Những gì tôi nói từ nơi đây có lẽ hơi khó hiểu với các em, nhưng các em—nhưng các em cứ ngồi im với cha và mẹ, trong vài phút. Tôi muốn nói chuyện với họ.

⁶⁸ Bây giờ, lật qua trong Thi thiên, Thi thiên thứ 89, tôi muốn đọc một hay hai câu, của Thi thiên thứ 89. Tôi sẽ cố gắng đọc câu thứ 50, 51, và 52 của Thi thiên 89.

⁶⁹ Bây giờ, các bạn có thể nghe lại bằng mọi cách ở phía sau, được không? Nếu được, các bạn hãy giơ tay lên. Vì vậy tôi...Cái nào thì...Tất cả những mi-crô này vẫn còn sử dụng được không? [Người nào đó nói, “Tôi không biết.”—Bt.] Cái này thì tốt hơn, hay cái này? Cái này à? Cái này à? [“Hai cái này ở phía đó đều tốt.”] Ngay ở đây, hai cái bên phía này? [“Cái này, cái này, và cái này.”] Được rồi.

⁷⁰ Tôi không biết họ sẽ ghi âm bài này hay không. Nó chỉ hầu như là một sự kiện bất ngờ sáng nay.

⁷¹ Nhưng bây giờ đừng quên, có tất cả bạn bè của các bạn. Và tôi—tôi muốn các bạn chắc chắn, gần như, cố gắng tham dự buổi nhóm Chúa nhật sắp đến.

⁷² Chẳng bao lâu họ sẽ kết thúc buổi nhóm hội thánh ở đây, tôi cho là vậy. Và rồi tôi sẽ—tôi sẽ trở lại sau đó vì điều này, giảng Bấy Án kia, nếu đó là ý Đức Chúa Trời, từ lời Kinh Thánh ở đây.

⁷³ Trong Sách Thi thiên, chương thứ 89, bắt đầu với câu thứ 50. Hãy lắng nghe kỹ sự đọc về Lời bây giờ.

Xin nhớ lại, Chúa ôi, sự sỉ nhục của các tôi tớ Chúa; tôi mang trong lòng tôi sự sỉ nhục của tất cả các dân lớn;

Tức là sự sỉ nhục mà những kẻ thù nghịch Chúa, Hỡi CHÚA; mà chúng đã dùng để sỉ nhục các bước của đáng chịu xúc dầu của Chúa.

Đáng ngợi khen CHÚA đến đời đời. A-men, và A-men.

74 Tôi muốn nói với các bạn trong giây lát về...Tôi muốn các bạn đánh dấu điều đó, trước tiên, và đọc đi đọc lại điều đó, thật kỹ. Có lẽ nó được mang ra đọc lại ngay bây giờ. Bây giờ xin nghe kỹ. Hiểu không?

Xin nhớ lại, Chúa ôi, sự sỉ nhục của các tôi tớ Chúa; tôi mang trong lòng tôi sự sỉ nhục của tất cả các dân lớn;

Tức là sự sỉ nhục mà những kẻ thù nghịch Chúa, Hỡi CHÚA; mà chúng đã dùng để sỉ nhục các bước của đáng chịu xúc dầu của Chúa.

Đáng ngợi khen CHÚA đến đời đời. A-men, và A-men.

75 Hãy nghiên cứu kỹ Nó, như Đa-vít nói về điều đó. Tôi muốn dùng cho một đề tài...Nó rất lạ, nếu một chủ đề Giáng sinh lần nữa; nhưng như tôi đã giảng Chúa nhật vừa rồi về một đề tài lạ thường. Bây giờ tôi đã quên nó là gì. Nó là...[Một anh em nói, “*Thế Giới Đang Tan Rã.*”—Bt.] Xin lỗi? [*“Thế Giới Đang Tan Rã.”*] Sự tan rã: *Thế Giới Đang Tan Rã.*

76 Bây giờ tôi muốn sử dụng cho một đề tài, Chúa nhật này: *Sự Sỉ Nhục Vì Nguyên Cố Lời.* Bây giờ cho phép tôi lặp lại điều đó, thật chắc chắn một lần nữa. Sự...*Sự Sỉ Nhục Vì Nguyên Cố Lời.*

77 Đức Chúa Trời đã có một thời kỳ, và một lý do cho thời kỳ đó, để làm trọn hết thảy Lời Ngài. Đức Chúa Trời biết thật chính xác những gì Ngài đang làm. Chúng ta thì không. Chúng ta chỉ nhận nó khi Ngài ban nó cho chúng ta. Nhưng, Ngài biết, và không có gì sẽ đi sai trật với những gì Ngài —Ngài đã dự định làm. Nó là tất cả phải đến. Đôi khi, phải là, những điều vất vả và khó nhọc, chỉ để làm lộ rõ bản chất đúng, thật sự của đối tượng.

78 Bạn biết đó, mưa được sanh ra trong một bầu trời đầy sấm sét, trải đầy những ánh sáng, gồ ghề, lổm chổm. Và nếu chúng ta không có mưa, chúng ta sẽ không sống được. Nhưng bạn thấy phải có điều gì để mang đến cơn mưa? Sấm sét, chớp nhoáng, ánh sáng lóe lên, sự giận dữ. Và ra khỏi đó là đến cơn mưa.

⁷⁹ Một hạt giống phải chết, thối rữa, hư nát, có mùi hôi, và trở về với bụi đất, để sinh ra sự sống mới.

⁸⁰ Người ta phải nghiền vàng ra, lật đi lật lại, trở lên trở xuống, và nghiền cho tới khi tất cả những rác rưởi được lấy ra khỏi nó. Không phải vì nó chiếu sáng, mà bởi vì quặng đồng và sắt, những gì được biết như các khoáng sản vàng, chiếu sáng giống như vàng thật. Nhưng, các bạn đặt cả hai với nhau. Các bạn đặt chúng ra ngoài một phía, các bạn khó có thể phân biệt chúng. Nhưng đặt chúng với nhau, bạn có thể nói điều đó. Còn người đánh phải đánh luôn cho tới khi người ấy—người ấy thấy hình ảnh của chính mình phản chiếu trong vàng.

⁸¹ Và Đức Chúa Trời đặt một thời kỳ và có một mục đích cho mọi việc Ngài làm. Không có gì xảy ra chỉ một cách ngẫu nhiên đối với những người mà yêu mến Chúa và được kêu gọi theo sự kêu gọi của Ngài. Hiểu không? Chúng ta được định trước. Và mọi việc thực hiện thật sự đúng, cho điều đó, bởi vì Ngài không thể nói dối. Và Ngài đã phán điều đó là vậy, rằng mọi việc có kỳ của nó, mùa của nó, và nó có cách của nó. Và Đức Chúa Trời ở đằng sau mọi cử động. Và đôi khi các bạn nghĩ rằng mọi việc đang đi sai trật. Nó tùy thuộc chúng ta. Những điều đó được đặt trên chúng ta, những thử thách và những điều kỳ diệu. Nó đang thử nghiệm, để thấy chúng ta sẽ phản ứng hành động lại như thế nào.

⁸² Cách đây một thời gian, ở trên Vermont, Anh Fred và tôi đi qua trên phía New York, băng qua Hồ Champlain, và chúng tôi đã vượt qua trên phía New York. Và tôi đi lên một ngọn núi ở đó, trên Núi Hurricane, nơi mà tôi thường săn bắn. Và ở đó tôi còn nhớ khi tôi lạc đường, và cách mà Đức Chúa Trời đã dẫn tôi quay lại, chỉ bởi một mình Đức Thánh Linh, qua trận bão. Mà, tôi chắc hẳn đã chết, hư mất, và vợ tôi và Billy cũng vậy, xuống trong một căn lều nhỏ cách xa nhiều dặm. Và tôi đã quay trở lại.

⁸³ Và thật sự có một chút tuyết chúng tôi đã kéo qua, để vào trong trại, đầu mùa xuân. Và tôi đang đứng đó nói chuyện với Anh Fred, và Đức Thánh Linh phán, “Người hãy đi ra một mình.” Và tôi đi ra bước vào bụi cây một lát, nơi đó. Ngài phán bảo tôi, “Có một cái bẫy được bố trí cho người. Vậy hãy cẩn thận.” Nhưng

Ngài không phán với tôi nó như thế nào, là cái gì. Tôi trở về và kể với Anh Fred.

⁸⁴ Đi đến nhà thờ tối hôm đó trong thánh phòng, đã thông báo điều đó với mọi người. Và đêm kế tiếp nó đã xảy ra. Và rồi đang đứng đó khi Ngài bảo tôi, dựa trên một số người nhạo báng, Ngài phán, “Nó ở trong tay ngươi. Hãy làm điều đó với họ. Bất cứ điều gì ngươi nói, sẽ xảy ra ngay bây giờ.”

⁸⁵ Thế đấy. Nơi mà, một số người bất kính, không tin, và họ đang làm trò cười và chế giễu ở buổi nhóm, một thanh niên và một thiếu nữ. Và anh ta đang cố phô bày tình yêu thô bỉ với cô ta trong tòa nhà; và khiến mọi người chú ý, trong lúc tôi đang cố giảng. Và kéo đầu cô gái ra phía sau và phủ mặt vào lòng cô ta, rồi kéo đầu cô gái trở lui và cố gắng hôn cô ta, và cứ tiếp tục như thế trong buổi nhóm, gây sự chú ý.

⁸⁶ Và Đức Thánh Linh phán, “Bây giờ anh ta...Chúng đang ở trong tay ngươi. Ngươi sẽ làm gì với chúng?”

⁸⁷ Có một sự im lặng thánh khiết. Mọi người ngồi im lặng như chết. Và tôi nghĩ, “Ôi Chúa, con phải làm gì?”

⁸⁸ Rồi tôi nhớ, chẳng phải điều đó đã có sự cảnh cáo của Đức Thánh Linh, trước đây hai ngày. Tôi nói, “Tôi sẽ tha thứ cho bạn.” Vậy thì, đó là những gì Ngài đã muốn tôi nói. Hiểu không?

⁸⁹ Bởi vì, xét cho cùng, tôi—tôi đã phạm tội, có thể không phải điều đó, nhưng phạm tội. “Và sự phạm tội nhỏ nhất thì cũng như phạm hết thấy.”

⁹⁰ Vì vậy tôi nói, “Tôi tha thứ cho bạn.” Và có những người làm chứng đang ngồi ở đây bây giờ, đã có mặt ở đó. Rồi Đức Thánh Linh đã giảng xuống.

⁹¹ Vậy thì, các bạn thấy, tôi tin rằng tất cả những điều này có một ý nghĩa. Bạn sẽ làm gì với một quyền năng? Bạn sẽ như thế nào, đấy, sự phản ứng của một hành động? Điều gì đó mà đến như một hành động, rồi bạn phản ứng lại như thế nào với hành động đó? Các bạn hiểu những gì tôi muốn nói không? Các bạn sẽ làm gì? Và có lẽ tất cả điều này đã bị kích động đến nơi chúng ta có mặt bây giờ. Tôi không biết. Tôi—tôi thật sự không thể nói. Nhưng luôn luôn đã có cách nào đó...

⁹² Và nên nhớ rằng, sự sỉ nhục về—về Lời có...Lời đã luôn luôn bị sỉ nhục. Qua mọi thời đại, Lời được xúc dầu của Đức Chúa Trời đã luôn luôn bị sỉ nhục. Và đó là lý do thật quá khó cho những người mà không hiểu, sẽ biết cách để chấp nhận sự sỉ nhục đó.

⁹³ Các bạn có thể nhớ các môn đồ đã quay trở lại về và vui mừng vì họ hình dung rằng họ được kể như xứng đáng để chịu đựng sự sỉ nhục vì Danh Ngài không? Ngài đã phán, “Tất cả những ai sống tin kính Đấng Christ sẽ chịu đựng sự bắt bớ,” sự sỉ nhục về Lời.

⁹⁴ Các bạn luôn luôn phải chịu đựng sự sỉ nhục này để đem lại cho các bạn sự thử nghiệm, để hiểu biết. Mỗi người mà đến với Đấng Christ trước tiên phải trở nên giống như con trẻ được huấn luyện, cho mục—cho mục đích mà Đức Chúa Trời đã định sẵn cho bạn. Và nên nhớ, nếu như bạn có thể cứ giữ im lặng! Nhớ rằng, nếu Ngài đã kêu gọi bạn vì mục đích này, thì không có gì mà có thể giữ cho nó khỏi xảy ra. Không có đủ những điều khủng khiếp trong sự đau khổ, nhưng những gì thuộc về Lời của Đức Chúa Trời sẽ được làm cho sáng tỏ. Bạn được sanh ra vì một mục đích, và không ai có thể thay thế chỗ của bạn. Các bạn có thể gặp những kẻ giả mạo và mọi thứ khác, nhưng họ sẽ không bao giờ thay thế chỗ của bạn. Đúng. Lời của Đức Chúa Trời sẽ thắng. Nó không thể sai. Đó là nơi mọi Cơ-đốc nhân phải chịu đựng, biết điều—điều đó. Và những thử thách sẽ đến gần, và dường như bằng mọi cách, với bạn. Nhưng nên nhớ, Đức Chúa Trời có một mục đích, và tất cả sẽ thực hiện đúng.

⁹⁵ Vậy thì chúng ta chỉ gọi lại một—một vài trong các sự kiện của Lời của Đức Chúa Trời đã được làm trọn, và những người mà đã mang Lời trong thời đại của họ.

⁹⁶ Tôi—tôi cảm thấy ở trong Thánh Linh, cách đây không lâu, rằng người nào đó đang chỉ trích tôi. Điều đó có thể đã xảy ra trong lãnh vực băng ghi âm. Về việc luôn luôn nhắc đến quá nhiều, đi trở lại và lấy ra những nhân vật Kinh Thánh dựa trên những gì tôi đang nói. Ồ, tôi làm điều đó vì một mục đích. Kinh Thánh nói những điều này được ghi lại để chúng ta có thể nhìn xem họ. Và đó là cách duy nhất, không có học vấn, cách duy nhất tôi có thể làm, là tham khảo lại và nói, “Anh thấy ở đâu có quan

điểm này, cái gì đã xảy ra bởi điều đó, ở đâu điều này đã xảy ra.”
Hiểu không? Và rồi bạn chỉ đặt chính mình vào nơi đó.

⁹⁷ Giống như tôi đã giảng, cách đây không lâu, về một cậu bé ở ngoài con tàu, bạn biết đấy, và—và người hoa tiêu già sắp chết. Ông ấy bị đau. Và ông đã hỏi có quyển Kinh Thánh nào trên tàu không. Và họ đã bắt gặp một cậu bé có quyển Kinh Thánh, và cậu ấy đến và đọc Ê-sai 53:5. “Ngài đã vì tội lỗi chúng ta mà bị vết, vì sự gian ác chúng ta mà bị thương.” Và cậu ấy nói, “Cho phép... Cho phép tôi nói với ông, thưa thuyền trưởng, cách mà mẹ tôi thường đọc câu đó.” Nói, “Đây là cách mẹ tôi đã viết nó. ‘Ngài đã vì tội lỗi của Willy Pruitt mà bị thương. Và Ngài đã bị đánh đập vì Willy Pruitt. Và Ngài đã làm hết thảy những điều này, là vì Willy Pruitt.’” Đó là tên cậu ấy.

Thuyền trưởng già nói, “Tôi thích điều đó. Cậu có thể đọc tên của tôi vào đó không?”

⁹⁸ Cậu ấy trả lời, “Tôi sẽ cố gắng.” Và cậu nói, “Ngài đã bị thương vì tội lỗi của John Quartz. Ngài đã bị đánh đập vì tội lỗi của John Quartz. Và bởi lần roi Ngài chịu John Quartz đã được chữa lành.”

Ông ấy nói, “Tôi hiểu điều đó.” Và Chúa đã chữa lành cho ông. Hiểu không?

⁹⁹ Hãy đọc tên của bạn vào đó. Ngài đã bị thương vì tội lỗi của William Branham. Ngài đã bị đánh đập vì sự gian ác của William Branham. Ngài đã làm điều đó vì tôi, và Ngài đã làm điều đó vì bạn. Hãy đọc tên của bạn vào đó.

¹⁰⁰ Ồ, đó là cách tôi muốn đem Kinh Thánh đến với dân sự của—của tôi, là những gì Ngài đã làm cho người nào khác mà đã vâng lời Ngài. Những gì Ngài đã làm cho những ai khác mà sống đúng với Nguyên cố, và những gì Ngài đã làm cho những ai khác mà không đúng vì Nguyên cố, rồi bạn đọc tên của bạn vào đó. Nếu bạn đã ở đó, bạn sẽ đưa ra quan điểm gì? Và nên nhớ, bạn đã có đặc ân, ngày hôm nay, để tuyên bố loại quan điểm giống như vậy.

¹⁰¹ Khi, Nô-ê, vì sự sỉ nhục của Lời mà Đức Chúa Trời đã phán với ông. Nô-ê, đã có một sự sỉ nhục. Nô-ê đã sống trong một thời đại có tính khoa học, tại đó có những thành tựu khoa học mà họ có thể sản xuất, mà đã vượt quá bất cứ cái gì chúng ta đã chế tạo

ngày nay. Họ đã sáng dạ hơn, thông minh hơn. Khoa học của họ tiến bộ xa, so với chúng ta. Và chỉ nên nhớ, ông phải chịu đựng sự sỉ nhục về Lời mà ông đã rao giảng, một trăm hai mươi năm, đối mặt với những kẻ nhạo báng. Đường lối có tính khoa học vĩ đại của họ đã chứng minh với họ rằng không có mưa trên trời. Nhưng, tuy nhiên, Nô-ê đã nghe Lời của Chúa, và Nó trái ngược với quan niệm của họ về Nó. Vì thế, trước khi cuộc đời ông có thể được cứu, ông phải chịu đựng một cách công khai và chịu sự sỉ nhục mà những kẻ chế giễu này đã sỉ nhục ông lúc đó.

¹⁰² Ô, không nghi ngờ gì, họ phải cảm thấy xấu hổ về thầy giảng già nua tội nghiệp. Họ đã không giết ông hay làm điều gì khác, bởi vì có lẽ không có nhiều nhà thuộc về loại đó trong thời ấy. Ông thì vô hại. Ông sẽ không làm tổn thương ai, vì vậy họ cứ để mặc ông. “Cứ nói đi, ông già cuồng tin lên đó ở phía ngọn đồi đó, xây một con đường cho thuyền chạy ở đây nơi mà không có nước. Ô, chao ôi, ông già tội nghiệp! Nhưng,” và nói, “ông sẽ lấy nước ở đâu, để làm nổi con tàu của mình, Nô-ê?”

“Mưa xuống từ các tầng trời.”

¹⁰³ “Vô lý. Chúng ta có thể bắn tới mặt trăng và các vì sao, bằng đài ra-đa,” bất cứ cái gì họ đã có. “Không có mưa ở trên đó.”

Nhưng ông trả lời, “Đức Chúa Trời đã phán Ngài sẽ đặt một ít mưa trên đó.”

“Ngài sẽ làm điều đó bằng cách nào?”

¹⁰⁴ “Đó là việc của Ngài. Điều duy nhất tôi được cho làm là cảnh báo các bạn hãy ra khỏi đây.”

¹⁰⁵ Hiện nay cũng giống như vậy. “Lửa sẽ đến từ đâu?” Thưa anh em, ngày nay nó rõ ràng hơn một chút so với thời Nô-ê. Chúng ta thấy điều đó ở đâu rồi. Chỉ sẵn sàng để xóa bỏ, chỉ thế thôi. Khoa học đã chứng minh rồi...Không có lý do để bào chữa lúc này, chút nào, bởi vì khoa học đã tìm thấy nó rồi. Vâng, thưa quý vị.

¹⁰⁶ Vậy bây giờ chúng ta tìm thấy điều đó là một việc hoàn toàn đúng. Cho nên họ cảm thấy hối tiếc cho thầy giảng đạo già tội nghiệp, và cứ để mặc ông ấy. Đó là một điều lạ, có lẽ, với họ những người đó, để nghĩ rằng một người mà được cho là thông minh, và sẽ tin rằng Đức Chúa Trời, Đấng Tạo Hóa của trời và đất, sẽ làm

điều gì đó, hay là nói điều gì đó rằng Ngài sẽ làm, trái với cách suy nghĩ của họ, những gì họ đã có. Có lẽ anh em không hiểu điều đó. Hãy xem. Đã có...Họ nghĩ rằng họ có thể chứng minh mọi vật tự nhiên bằng khoa học của họ. Nếu đó không phải là một thứ thuộc về thế giới chúng ta đang sống ngày hôm nay, một thế giới đầy trí tuệ, giáo dục của khoa học! Và bất cứ điều gì mà họ có thể chứng minh, điều đó là sai, Đức Chúa Trời thì...“Đức Chúa Trời có thể từng không nói bất cứ điều gì mà (đã) có thể được chứng minh một cách khoa học rằng nó đã không có ở đó.”

¹⁰⁷ Bây giờ, ngày nay người ta có ý tưởng giống như vậy. Nếu bác sĩ của bạn nói bạn bị ung thư, bạn phải chết, và khoa học chứng minh bạn bị ung thư, và đó là ở trong một giai đoạn tiến bộ, thật ngu ngốc khi suy nghĩ bất cứ điều gì khác, bởi vì bạn sắp chết; chỉ thế thôi. Khoa học nói bạn sẽ chết. Người ta đã xét nghiệm bạn, và đó là tất cả về nó. Bạn sẽ chết. Và họ nghĩ thật điên khùng nếu bạn cố nói rằng Đức Chúa Trời đã hứa thực hiện điều đó. Đấy, giống như nó đã có, bạn phải chịu sự sỉ nhục đó.

¹⁰⁸ Họ nói, nếu bác sĩ nói ở đây, “Chúng tôi đã xem qua, và thấy bệnh ung thư tiến triển. Chúng tôi đã mở thân thể bạn ra. Tất cả đi qua thân thể bạn, và qua tim bạn, qua phổi bạn, qua gan bạn, qua tất cả. Điều đó không thể được.”

Vì thế, bạn thấy, khi bạn nói, “Nhưng dù sao đi nữa, ông ấy sẽ sống.”

Họ nói, “Ồ, anh chàng tội nghiệp, cứ để mặc anh ta.”

¹⁰⁹ Tôi nhớ buổi tối ấy. Bill Hall, Anh Hall xuống tại nhà thờ Milltown, nhiều người trong các bạn còn nhớ trường hợp ấy. Và khi anh ấy...Họ đã gọi tôi ra. Vợ tôi, mẹ vợ và tôi, đi ra đây. Anh ấy đã cưới một cô gái mà là một chị, tôi tin, đi đến George Cupp, là thị trưởng của thành phố, hay là quan tòa ở đây. Của anh ấy... Đó là anh rể của anh ấy. Họ đem ông ấy đến đây để chết. Bác sĩ ở Milltown, bác sĩ ở New Albany, đã chẩn đoán trường hợp của ông như là ung thư gan. Vì thế tôi đi xuống để gặp Bà Hall. Và ông đã mắc bệnh vàng da, và người ông vàng hết thảy. Và tôi nói, “Ồ, tôi cho là ông ấy sắp chết.” Và tôi đã nói...

110 Bà ấy nói, “Anh Bill, có cách nào mà có...Anh có thể nghe từ Đức Chúa Trời không?”

Tôi đáp, “Tôi—tôi không biết, Chị Hall à. Tôi có thể cầu nguyện.”

111 Tôi đã cầu nguyện. Và tôi đi về nhà, và Chúa đã không phán gì với tôi. Rồi tôi trở lại, ngày hôm sau, và tôi cầu nguyện lần nữa.

Và chị ấy nói, “Anh có biết bác sĩ nào giỏi không?”

112 Tôi đáp, “Ồ, bác sĩ gia đình của chúng tôi là Bác sĩ Sam Adair, dưới đây ở Jeffersonville. Anh ấy là—anh ấy là—anh ấy là...Cha anh ấy là bác sĩ gia đình của chúng tôi. Sam nhỏ và tôi luôn luôn là những người bạn đùm bọc nhau, và—và chúng tôi đã đi học cùng một thời, đã lớn lên với nhau. Chúng tôi luôn luôn đi đến anh ấy khi có điều gì không ổn.”

Chị ấy nói, “Không biết anh ấy đến xem bệnh cho Bill Hall được không?” chờng chị.

Tôi nói, “Tôi sẽ mời anh ấy.”

113Ồ, Sam đã nói với tôi, anh nói, “Billy, nếu bác sĩ nói ông ấy bị ung thư,” nói, “thì chỉ có một cách duy nhất, tôi làm, tôi sẽ gọi ông ấy đến một người nào đó giỏi hơn tôi, tới một chuyên gia. Và chúng tôi sẽ chụp tia x quang; và chúng tôi sẽ không đặt ông ấy dưới sự khó khăn nào nữa.”

114 Chúng tôi đã gọi đến New Albany và bác sĩ dưới đó đã chụp x quang. Mang ông ấy tới Louisville và đã xét nghiệm ông, đem ông ấy vào xe cấp cứu, và mang ông trở về.

115 Thế rồi, dĩ nhiên, anh ấy sẽ không nói với Bà Hall về bệnh của ông ấy, vì thế anh ấy đã gọi tôi. Anh ấy nói, “Ông ta sắp chết,” nói, “anh bạn thầy giảng của anh.” Nói, “Chuyên gia ở Louisville vừa gọi tôi, và nói, ‘Sự chẩn đoán những bác sĩ đưa ra ở—ở... dưới Milltown; và bác sĩ, New Albany; đã đưa ra loại chẩn đoán đúng.’” Và nói, “Đó là bệnh ung thư gan, và nó đã phát triển. Và, Billy, chúng ta không thể cắt lá gan của một người ra, mà người đó vẫn sống.” Nói, “Ông ấy sẽ chết. Và nếu ông ấy là một nhà giảng đạo, ông ấy nên sẵn sàng.”

116 Tôi nói, “Đó không phải là vấn đề. Nhưng ông ấy không quá khoảng năm mươi lăm tuổi, vì thế ông ấy vẫn còn có nhiều sự sống trong mình, để giảng đạo.” Và tôi nói, “Ồ, nếu ông ấy sẽ chết, thì điều đó không có gì bàn cãi nữa. Cảm ơn anh, Bác sĩ Sam.”

117 Và tôi đã đi xuống và gọi Bà Hall ra, và tôi nói với bà. Tôi nói, “Bà Hall, Sam đã nói rằng sự chẩn đoán của Louisville thì cũng giống như ở New Albany và Milltown. Ông ấy sắp chết. Anh Hall sẽ chết. Và anh ấy bị ung thư gan, và nó đã phát triển.”

118 Và vì thế bà ấy bắt đầu khóc. Tôi quay lại, cầu nguyện với ông. Và chính ông ấy như đang ở một nơi rất xa xôi, lúc ấy, cho đến nỗi ông không biết rằng tôi đang có mặt trong phòng.

119 Vì vậy, tôi trở lại. Và nhiều người đã đến tại nhà, trong những ngày đó. Không có một ai khác ở ngoài đồng. Điều đó đã không làm nhiễm bệnh quá nhiều, và người ta đến từ mọi nơi.

120 Tôi muốn nghỉ ngơi một chút. Vì thế tôi đã lên vào, thức dậy sớm, khoảng hai giờ rưỡi, hay ba giờ. Anh Wood chưa di chuyển trên đường mòn. Và tôi nhìn ra đường lăn gỗ trên đồi xuống, và không có, không có ai ở ngoài đó, vì vậy tôi lấy cái mũ cũ của mình và lên vào phòng riêng, và lấy khẩu súng trường .22 của tôi. Và tôi định đi ra và săn sóc nâu, cho đến khi mặt trời lên khoảng tám giờ, và rời nằm xuống dưới một cây ở đâu đó và để ngủ một chút. Bạn không thể có được điều đó ở nhà.

121 Tôi đã lấy mũ và bắt đầu đi qua phòng. Treo trên tường là một trái táo. Và nó là trái—trái táo bị nhiễm bệnh nhất. Nó đã bị sâu ăn, và nó có nhiều mắt nhỏ, và nó đã bị ung thối hết cả. Và tôi nghĩ, “Meda treo trái đó trên tường để làm gì?”

122 Và tôi để ý, lần nữa, và nó không ở trên tường. Nó đang được treo ngoài không khí. Tôi giật mạnh chiếc mũ cũ ra, đặt khẩu súng vào trong góc, và quì gối xuống. Tôi nói, “Lạy Chúa, Ngài sẽ cho đầy tớ của Ngài biết điều gì?”

123 Một quả táo khác rơi xuống, một quả khác rơi xuống, cho đến khoảng bốn hay năm trái táo (bây giờ tôi thật sự đã quên nó là trái nào) đã treo ở đó. Rồi một trái táo đẹp, thật to, có những đường sọc ở trên nó; đúng là một trái táo rất to, trông khỏe mạnh, rớt xuống và nhai rào rạo những trái táo khác trông hôi thối kia.

Và Ngài phán, “Hãy dậy. Đứng trên chân của người.” Phán, “Hãy đi, nói Bill Hall, người sẽ không chết. Người sẽ sống.”

124 Ô, tôi chạy nhanh hết sức, và tôi nói, “Bà Hall, tôi đã có CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Ông ấy sẽ sống.” Và ông ấy nghe tiếng tôi. Và ông ấy đang cố gắng kêu, và ông không thể nói nữa.

125 Tôi trở lại và gọi Sam. Và tôi nói, “Sam ơi, anh của—của chúng ta sẽ sống.”

Anh ấy nói, “Làm thế nào ông ấy có thể sống được như thế?”

126 Tôi nói, “Điều đó tôi không hình dung ra được. Đức Chúa Trời đã phán vậy. Không có gì bàn cãi nữa.”

127 Ngày nay ông ấy vẫn đang sống. Điều đó đã xảy ra cách đây khoảng mười năm. Thật sự tráng kiện và khỏe mạnh. Rồi từ đó vợ ông ấy đã chết. Ông ấy lại tái hôn.

128 Làm sao điều đó sẽ xảy ra với George Wright, và nhiều người nữa chúng ta có thể nói, mà chúng ta có thể gọi? Đó là gì? Đó là để chịu đựng sự sỉ nhục. Người ta cười cợt và làm trò cười.

129 Tôi còn nhớ trước trận lụt năm '37. Tôi đã đứng đó với Công ty Chuyển nhận Thành phố Falls, và nói với họ về, sẽ có nước dâng lên khoảng ba mươi hai fút, tôi tin như thế, trên Phố Spring. Người ta đã cười vào mặt tôi. Họ nói, “Billy tội nghiệp. Tôi đoán anh ta...Đứa con nít kia!” Khi ấy tôi chỉ là một cậu bé. Họ nói, “Billy là một đứa trẻ ngoan. Thật xấu hổ khi cậu ấy đã nhầm lẫn tất cả.” Tôi đã không nhầm lẫn. Tôi đã chịu phép báp-têm ở trong, không nhầm lẫn. Tôi đã thật sự “ở trong.” Và nó đã xảy ra đúng cách ấy.

130 Từ khi tôi nói, tôi để ý Chị Hattie Wright, tôi tin, đang ngồi đằng sau đó. Chị còn nhớ về trường hợp đó của Bill Hall. Nhiều. Bao nhiêu người ở đây, có mặt sáng nay, còn nhớ trường hợp đó? Ô, chao ôi! Chắc chắn. Có nhiều người trong anh chị em.

131 Bây giờ, người ta cảm thấy tiếc cho chúng ta, cảm thấy tiếc cho bất cứ người nào cố gắng giữ lấy Lời, trong thời của những kẻ chế giễu. Nhưng, nên nhớ, sự sỉ nhục phải đến. Nó luôn luôn xảy ra cách đó. Họ phải có ý nghĩ đó, như họ đã làm lúc đó, mà Đức Chúa Trời, sau bất cứ điều gì đã được khoa học chứng minh, rằng Đức Chúa Trời sẽ không nói điều nào chống lại với khoa học. Ô,

đó là những gì khiến Ngài là Đức Chúa Trời. Nếu Ngài sẽ chỉ đi theo khoa học, thì điều đó sẽ không là gì hơn là những gì con người có thể đạt được. Nhưng, Ngài là Đức Chúa Trời. Ngài là—Ngài là Đấng Tạo Hóa của khoa học. Ngài có thể làm những gì Ngài muốn.

¹³² Người ta ắt phải có ý nghĩ, “Lão già Nô-ê đáng thương, ô, hãy để mặc ông lão. Ông ấy đang thiếu tất cả những thú vui mà chúng ta đang có trong những ngày này, vì thế cứ để mặc ông ấy.” Bây giờ cũng gần giống cách đó.

¹³³ Nhưng, bây giờ, tôi muốn nói một điều khác ngay ở đây. Bây giờ, chúng ta nhìn lại và ngưỡng mộ đức tin của ông. Nhưng tôi tự hỏi, nếu chúng ta sống trong thời đó, chúng ta sẽ phải chịu đựng được giống như Nô-ê đã chịu không? Chúng ta sẽ có thể và muốn chịu đựng sự sỉ nhục để đi với Lẽ thật không? Khi mà, trong tất cả hàng triệu người đã có trên thế giới lúc đó, chỉ có Nô-ê và gia đình của ông ủng hộ cho Lẽ thật đó. Bạn đã suy nghĩ gì về điều đó không? Chỉ con người đó và ba con trai của ông, và con dâu của ông, vợ ông, là người duy nhất mà đã ủng hộ Lẽ thật đó. Nhưng họ đã có CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Chúng ta nhìn lại và kính phục ông. Chúng ta có thể suy nghĩ điều đó lần nữa không?

Tôi phải vội vì những phần quà của những đứa trẻ này.

¹³⁴ Áp-ra-ham, chính từ *Áp-ra-ham* có nghĩa là “cha của nhiều,” đã khiến ông là “cha của nhiều dân tộc.”

¹³⁵ Vậy thì, Áp-ra-ham đã nghe Lời của Đức Chúa Trời. Áp-ra-ham là một vị tiên tri, và ông đã nghe Lời của Đức Chúa Trời. Và chúng ta khâm phục Áp-ra-ham vì sự vâng giữ của ông đối với Lời của Đức Chúa Trời; cách mà ông tự phân rẽ khỏi những người bà con của mình thế nào; điều đó thật khó cho Áp-ra-ham. Ông đã được nuôi nấng ở đó. Từ Ba-bên đi xuống, và—và đã ở dưới đó trong vùng đất của Si-nai và người—người—người Canh-đê, tại thành phố U-rơ, nơi tất cả những người đồng hương của ông, dân tộc ông, và những người đi nhà thờ với ông, và mọi thứ. Nhưng Đức Chúa Trời phán, “Chính ngươi hãy phân rẽ.” Ô, chao ôi! Đó thật là một việc khủng khiếp, lìa khỏi tất cả những người

mà ông yêu dấu, mọi việc mà là thật với ông, mà ông yêu quý. Và Đức Chúa Trời đã phán với ông, “Chính người hãy phân rẽ.”

¹³⁶ Và cho ông một điều rất kỳ cục. “Người sẽ có một con trai với vợ người.” Và ông đã bảy mươi lăm tuổi, và bà đã sáu mươi lăm. Ở tuổi bà người phụ nữ đã ngừng sinh sản, trong nhiều năm, theo qui luật của người phụ nữ sẽ sanh con. Và ở đây, sau khi sống với bà từ thuở bà còn con gái, vì bà là em cùng cha khác mẹ, và rồi làm sao ông có thể từng sanh đứa con đó? Và bây giờ bạn có thể hình dung Áp-ra-ham đi ra giữa những người đồng hương của mình, và nói, “Chúng tôi sẽ có một đứa con, Sa-ra và tôi”? Bạn có thể tưởng tượng điều đó không?

¹³⁷ Ồ, người ta đã nói, “Lão già tội nghiệp đó, có điều gì không ổn với ông ấy.”

¹³⁸ Đó là một sự sỉ nhục, nhưng Áp-ra-ham vẫn nắm giữ nó. Và khi ông đã một trăm tuổi, ông không bao giờ lưỡng lự về lời hứa của Đức Chúa Trời. Ông vẫn chịu đựng sự sỉ nhục, chắc chắn vậy, bám chặt vào điều đó.

¹³⁹ Bạn có để ý sự khác nhau ở đó không? Sa-ra đã cố để cho Áp-ra-ham, hay cho Đức Chúa Trời, thì đúng hơn, một sự giúp đỡ nhỏ bé, bởi chính bà. Bà nghĩ, bạn biết đấy, rằng, về mặt khác hơn những gì Đức Chúa Trời đã hứa. “Bây giờ, ông biết đó, tôi đã già rồi, nhưng A-ga ở đây là một người xinh đẹp. Áp-ra-ham, cũng sẽ không phiền hà khi cưới cô ấy. Vì vậy, ông biết, điều đó sẽ—điều đó sẽ giúp đỡ Đức Chúa Trời. Điều đó sẽ giúp đỡ Đức Chúa Trời, bởi vì A-ga, ở đây, cô ấy có lẽ chỉ hai mươi tuổi. Cô ấy là người hầu của tôi. Và ông biết tôi sẽ làm gì? Tôi sẽ cho cô ấy, làm vợ của chồng tôi,” bởi vì chế độ đa thê thì hợp pháp. Vì thế ông ấy nói... “Ta sẽ ban cho nàng, và nàng sẽ có con với chồng ta, và rồi ta sẽ lấy đứa bé đó. Và đó là một đứa con, Đức Chúa Trời đã hứa.”

¹⁴⁰ Các bạn thấy, chúng ta luôn luôn cố gắng làm điều gì đó; không thể chờ đợi Ngài. Chúng ta phải làm điều gì đó, tự chúng ta. Có thể là rất đúng. Cô ấy có thể là rất đẹp. Điều đó trông dường như rất tốt, nhưng nó không căn cứ trên Lời. Đức Chúa Trời đã phán bảo Áp-ra-ham, “Đứa bé sẽ đến bởi Sa-ra.”

141 Nhớ những gì Ngài đã phán về Bầy nhỏ không? “Những dấu hiệu này sẽ theo những kẻ tin.” “Như việc đã xảy ra trong thời Nô-ê thế nào, trong sự đến của Con người đến cũng sẽ như vậy, ở khía cạnh nào đó, chỉ có tám linh hồn, được cứu.” Những Lời này không thể sai, vì vậy chúng ta hãy canh giữ chính mình cẩn thận và ở lại với Lời. Đúng thế. Hiểu không?

142 Người ta đang luôn luôn cố gắng tạo ra điều gì đó, để thay thế cho ý sáng tạo của Đức Chúa Trời. Bạn thấy, như tôi đã thường nói, và có lẽ trước hội thánh, trước, các bạn biết, các bạn không thể xin con chiên, “Người sẽ sản xuất cho ta một ít len không?” Không, nó không thể làm điều đó. Nay, một con dê không thể sinh ra lông chiên, vì bản chất của nó sẽ không cho phép nó. Cho dù bạn cố gắng bao nhiêu để trói cột lông chiên vào một con dê, nó sẽ không có tác dụng. Con dê không thể sản sinh ra len, và con chiên không mọc ra tóc. Nhưng nó có len vì nó là chiên. Đó là những gì làm nên nó. Nó không sản xuất.

143 Chúng ta không được cho là để sản sinh ra những trái của Thánh Linh. Chúng ta được cho là để mang bông trái của Thánh Linh. Trái táo không sanh ra trái táo; nó chỉ tạo ra nó bởi vì nó là một cây táo.

144 Và nếu chúng ta cố gắng tạo ra bất cứ điều gì, “Tôi sẽ giúp đỡ Nguyên cố. Tôi sẽ nghiên cứu mười năm trong trường thần học. Tôi sẽ học *điều này, điều kia*, hay *điều nọ*, và lấy bằng Cử Nhân của tôi và bằng Tiến sĩ của tôi. Tôi sẽ giúp đỡ một mình, Chúa.” Nó sẽ không có tác dụng.

145 Đức Chúa Trời, bởi sự định trước, kêu gọi những người Ngài muốn. Ngài ban nước Thiên đàng cho những ai Ngài muốn cho Nó. Chúng ta đã học hỏi điều đó qua Nê-bu-cát-nết sa.

146 Chúng ta đã học hỏi điều đó qua—qua Giê-rê-mi. Khi Đức Chúa Trời phán với ông rằng bởi Lời của Chúa, rằng sẽ có một thời kỳ mà dân Y-sơ-ra-ên sẽ bị mang đến Ba-by-lôn trong bảy mươi năm. Ở đây có một tiên tri khác đến. Ngài đã nói với ông rôi, nói, “Bây giờ, các ngươi sẽ có những tiên tri, sẽ nổi dậy. Và các ngươi sẽ có họ dưới đó ở Ba-by-lôn, sẽ dấy lên, và những người

hay chiêm bao và các vị tiên tri, mà sẽ nói tiên tri trái với điều này. Nhưng hãy bảo dân sự đừng nghe những người đó.”

¹⁴⁷ Và một người đến bằng tên của—của, một trong các vị tiên tri, Ha-na-nia. Và khi Giê-rê-mi đang đứng đó với cái ách trên cổ ông, Ha-na-nia đến, nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY; Trong hai năm trọn, tất cả các cái bình của Chúa...” Bây giờ, về cơ bản, điều đó dường như rất tốt. “Đức Chúa Trời sẽ ban ơn cho dân Ngài. Ngài sẽ mang mọi thứ thật sự hoàn toàn trở về, trong hai năm.”

¹⁴⁸ Và Kinh Thánh đã nói, ngay cả tiên tri Giê-rê-mi đã nói, “A-men. A-men. Hỡi Ha-na-nia, nguyện xin Chúa làm cho những lời của người ứng nghiệm. Nhưng hãy để chúng tôi nghĩ đến điều gì đó, hỡi Ha-na-nia. Đã có những tiên tri trước chúng ta, và họ đã nói tiên tri chống lại các nước lớn tranh chiến, và vân vân. Nhưng, nên nhớ, vị tiên tri được biết sau khi lời tiên tri của người đã được bày tỏ.” Hiểu không?

¹⁴⁹ Lúc đó Ha-na-nia đến gần, bẻ cái ách nơi cổ của Giê-rê-mi, trước tất cả các thầy tế lễ và hội chúng, có lẽ một triệu rưỡi người. Và đã lấy cái ách mà Đức Chúa Trời đã đặt vào cổ của Giê-rê-mi, như là một dấu hiệu, và bẻ nó ra từng mảnh, và ném nó dưới chân ông, thật hăng hái, và nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY; Trong hai năm, họ sẽ trở về.”

¹⁵⁰ Giê-rê-mi chỉ nhìn ông. Điều đó trái với Lời, vì thế người chỉ bỏ đi. Và Đức Chúa Trời phán, “Hãy trở lại và nói với người đó,” phán, “Ta đã không bao giờ phán với người đó.”

¹⁵¹ Ông ta thật nhiệt tình. Ông ta thật có ấn tượng của riêng ông. Hiểu không? Ông ta đã không bao giờ chờ đợi cho đến khi ông thật sự thấy nó và biết điều đó không phải là ông, mà đó là Đức Chúa Trời đang phán điều đó. Ông đã trở lại, tất cả nhiệt tình. Nếu...

¹⁵² Chúng ta thấy điều đó, khắp đất nước, ngày nay. Một trong những cuốn băng ghi âm của chúng ta đã được nghe mới đây trong một ngôi nhà, nơi mà một nhóm mục sư đã tin chắc ngay lúc đó, và đang đến để chịu phép báp-tem như Danh Đức Chúa Jêsus Christ. Và một người trong phòng đã đứng lên, người mà nói tiếng lạ và nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Hãy giữ những gì các

người đã nhận. Cứ giữ, tiếp tục như thế, và Ta sẽ ban phước cho các người.”

¹⁵³ Họ nói, “Ồ, nếu Chúa đã phán điều đó, tôi nghĩ chính là thế.” Các bạn thấy, nó không được xem xét với Lời. Nó phải nhận lấy Lời, trước tiên. Thế đấy. Điều đó trái ngược với Lời.

¹⁵⁴ Ở đây Giê-rê-mi trở lại, vị tiên tri được xúc dầu ấy. Đức Chúa Trời phán bảo ông, nói, “Ta biết Ha-na-nia đã bẻ cái ách bằng gỗ đó, mà Ta đã đặt trên cổ người, nhưng bây giờ Ta sẽ làm một cái ách bằng sắt.” Ngài phán, “Và đặt trên mọi dân tộc này mà đã đi xuống phục vụ Nê-bu-cát-nết-sa, đầy tớ Ta,” và ông ta là người ngoại giáo. Hiểu không? Và Y-sơ-ra-ên, giữ mọi cửa lối của họ, nhưng họ đã không...Hiểu không?

¹⁵⁵ Đức Chúa Trời đã thực hiện một lời hứa, rằng Ngài sẽ ban phước, nhưng ban phước cho họ dưới những điều kiện. Và các bạn phải đáp ứng những điều kiện đó, để làm công việc ấy.

¹⁵⁶ Ngồi, cách đây một lát, với một cô bé, đáng yêu ở đây. Trước tiên, tôi đã tìm hiểu gia đình đó, để thấy có điều gì không ổn chằng. Đức Chúa Trời sẽ chữa lành, nhưng nó phải chịu tác động của hoàn cảnh. Hiểu không? Điều duy nhất tôi tìm thấy, là, người mẹ sợ là sai trật để sử dụng thuốc men. Tôi nói, “Chị đừng nghĩ thế, chị à. Hãy lấy điều đó ra ngoài tâm trí chị. Cứ tiếp tục ngay với đứa trẻ. Cho nó uống thuốc. Đức Chúa Trời sẽ làm điều đó được bày tỏ.” Hiểu không?

¹⁵⁷ Bây giờ, nhưng, sự việc là, nhận thấy, biết. Và rồi, nếu đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, tốt lắm.

¹⁵⁸ Vậy thì chúng ta thấy ở đây rằng, những người này, họ đang cố gắng tạo ra một điều gì đó; A-ga và—và Sa-ra, để giúp đỡ Áp-ra-ham, giúp Đức Chúa Trời làm cho lời hứa của Ngài trở thành hiện thực. Bạn không thể làm điều đó. Không có cách nào, chút nào, để làm điều đó. Nó—nó chống lại mọi việc. Lời của Đức Chúa Trời sẽ xảy ra, dù sao đi nữa. Bạn chỉ phải đứng ngay trên Lời, và nói, “Chính là đường này,” và giữ lấy Lời. Bây giờ, hãy xem, chế tạo ra điều gì đó để thay thế Lời Ngài!

¹⁵⁹ Có lẽ bạn bè của Áp-ra-ham, cũng vậy, nếu chúng ta từng để ý, có lẽ bạn bè của Áp-ra-ham đến bên và nói, “Ồ, cha của các

dân tộc, bây giờ ông có được bao nhiêu đứa con?” Khi ông đã một trăm tuổi. “Nói đi, cha của các dân tộc, cha của nhiều dân, bây giờ ông có bao nhiêu đứa con?” Những kẻ nhạo báng!

¹⁶⁰ Vậy thì, bạn đã thấy thời gian chưa? Chúng ta chưa thấy nó, khi thỉnh thoảng chúng ta cầu xin điều gì đó, nó đã không xảy ra phải không?

¹⁶¹ “Ở đây một ông già ngồi,” họ nói. “Ông ấy bị mù. Ông ấy bị điếc. Ông ấy bị câm. Ông ấy bị đau. Ông ấy đã làm *điều này*. Các ông là những người chữa lành Thiêng liêng, hãy đi qua đó và chữa lành cho ông ấy. Chúng tôi sẽ tin điều đó.”

¹⁶² Họ có nhận thức điều đó cũng giống như ma quỷ mà đã nói, “Hãy xuống khỏi thập tự giá, rồi ta sẽ tin Người. Hãy biến những hòn đá này trở nên bánh, và ta sẽ tin điều đó?” Hiểu không? Cũng ma quỷ đó mà đã cột một miếng giẻ quanh mắt của Chúa chúng ta, và dùng một cây gậy đánh trên đầu Ngài, và nói, “Bây giờ, nếu Người là một vị tiên tri, hãy nói cho chúng ta biết ai đã đánh Người, và chúng ta sẽ tin Người.”

¹⁶³ Ồ, bạn biết Ngài biết ai đã đánh Ngài. Ngài có thể khiến những hòn đá đó biến thành bánh. Hay là, Ngài có thể rời bỏ thập tự giá. Nhưng chúng ta sẽ ra sao ngày nay nếu Ngài đã làm thế? Hiểu không? Họ không biết chương trình của Đức Chúa Trời. Bạn phải nhận thấy những gì Đức Chúa Trời đã hứa.

Bây giờ tôi phải đi nhanh.

¹⁶⁴ Vậy thì, vậy thì họ có thể đã nói, “Cha của các dân tộc, chúng ta đã nghe ông, cách đây hai mươi lăm năm, nói ông sẽ có con với Sa-ra, và ngoài điều đó ra sẽ có những đứa con của các dân tộc. Thật sự cho đến lúc này ông đã có bao nhiêu đứa con, cha của các dân tộc?” Hừ! Hiểu không? Điều đó cũng giống như linh chỉ trích xưa kia mà sẽ chỉ trích.

¹⁶⁵ Áp-ra-ham đã làm gì? Nói, “Người đã không lưỡng lự về lời hứa, của sự chẳng tin.”

“Ồ, ở đây ông đã cầu nguyện cho *Người này người nọ*, và họ đã không khỏe mạnh.”

¹⁶⁶ Đó không phải là vấn đề. Nếu tôi đã cầu nguyện cho mười ngàn người tối nay, và mười ngàn người đó chết sáng mai, tối

mai tôi vẫn sẽ xúc dầu cho người đau và cầu nguyện cho họ. Đức Chúa Trời đã phán vậy. Đừng ngừng điều đó lại, chút nào. Đức Chúa Trời đã hứa điều đó. Tôi tin nó. Chắc chắn vậy. Điều họ nói, vẫn không quan trọng gì đến tôi. Nhưng, họ sẽ nhạo báng. Đó là sự sỉ nhục về Lời.

167 Áp-ra-ham, đứng trên Lời của Đức Chúa Trời, rút cuộc Điều đó được thỏa mãn. Ồ, chao ôi!

168 Hãy xem sự chế nhạo về việc son sẻ. Bị nhạo báng, và sự sỉ nhục về sự son sẻ, trước tiên. Họ đã... Bà phải chịu đựng sự sỉ nhục vì son sẻ trong tất cả những năm đó. Bà đã gần một trăm tuổi. Bà đã chín mươi, với Lời của Đức Chúa Trời mà đã phán bà cũng sẽ là *công chúa*, mẹ của đứa trẻ này. Và bà và Áp-ra-ham, đều hiếm muộn, cả hai thân thể của—của họ gần như chết, nhưng cho đến lúc ấy họ không bao giờ nghi ngờ Lời đó, một chút nào. Nhưng họ phải chịu đựng điều đó, trước tiên. Và rồi, ha-lê-lu-gia, Đức Chúa Trời đã giữ Lời Ngài, trong giờ phút đen tối đó: Y-sác được sanh ra. “Và dòng dõi của người thì giống như cát dưới biển hay như sao trên Trời.” Hiểu không? Đức Chúa Trời luôn luôn đáp Lời của Ngài. Vâng. Sự son sẻ trước tiên, rồi Y-sác được sanh ra.

169 Xa-cha-ri và Ê-li-sa-bét, cũng tương tự như vậy, ông lão và bà lão đó, vẫn nắm giữ. Và khi Xa-cha-ri lên nơi đó, và có thể viết ra trên bảng đá của ông, và nói, “Một Thiên sứ đã gặp tôi, nói rằng tôi sẽ sanh ra một đứa con với Ê-li-sa-bét, người vợ già nua của tôi ở đây. Tôi không thể nói được nữa. Tôi bị câm. Tôi sẽ bị câm cho tới ngày con trẻ được sanh ra. Nhưng con trẻ sắp được sanh ra, và người sẽ là một tiên tri của Đấng Rất Cao. Người sẽ giới thiệu Sao Mai Sáng chói. Người là người dọn đường của Đấng Mê-si.” Làm sao điều đó có thể từng xảy ra được?

170 Một số người nói, “Ông lão tội nghiệp. Ồ, tôi—tôi đoán ông lão hầu như bị lãng trí, anh biết đấy. Có một chút gì đó. Nhưng hãy nhìn bà cụ Ê-li-sa-bét ngoài kia, gần tám mươi. Và hãy nhìn—nhìn—nhìn xem Xa-cha-ri, cái cách già nua và run rẩy, và rồi ông ấy định nói một điều như vậy đó. Ồ, ông lão tội nghiệp.”

171 Nhưng ông đã có Lời của Chúa. Một sự sỉ nhục như vậy, cho đến nỗi chính bà đã ẩn mình trong nhiều ngày. Nhưng ông vẫn ở lại với Lời. Ồ, chao ôi!

172 Sự từ chối tính đại chúng, sự từ chối ý kiến phổ biến, đã từ chối về lịch sử của thời đại, và những phong cách và những thứ trong thời của họ. Họ đã khước từ nó. Họ khước từ đi với đám đông những kẻ không tin kia. Họ đã từ chối những điều thuộc về thế gian. Họ phải làm điều đó, để ở lại với Lời của Đức Chúa Trời. Họ đã phải làm điều đó.

173 Ngày nay cũng vậy. Hãy phân rẽ chính bạn ra khỏi mọi việc ngoài bạn và Đức Chúa Trời. Không phải là những gì giáo hội làm. Mà chính là những gì bạn làm với Đức Chúa Trời. Hiểu không? Chính là bạn, như một cá nhân. Vâng.

174 Nhưng hãy nhìn những gì Đức Chúa Trời đã ban cho ông. Khi Jêsus chính Ngài đến, Xa-cha-ri đã qua đời, Ê-li-sa-bét, cũng vậy. Nhưng khi con trai họ đến trong đồng vắng, với CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, Chúa Jêsus phán, “Chưa hề có một người được sanh ra trong vòng đàn bà quan trọng như người.” A-men. Điều gì? Bà đã chịu sự sỉ nhục vì hiếm muộn. Bà đã ở lại trên Lời, và được ban cho một con trai như vậy.

175 Giống như Sa-ra ngày xưa, như Áp-ra-ham ngày xưa, đôi vợ chồng già đã giữ vững điều đó. Nhìn xem, hầu hết người mà đã từng được sanh ra, “giống như cát biển,” không có một giống dân nào trên thế giới nhiều như dân Do Thái. “Giống như cát biển hay các ngôi sao trên trời.” Điều gì đã xảy ra? Nó đã xảy ra trong số ít, một con trẻ.

176 Bây giờ các bạn thấy nơi tôi sẽ nói đến. Một đứa con, thế là đủ. Chỉ cần một đứa con để rung chuyển các dân tộc và hướng đến Đấng Mê-si. Cần một người, vâng lời. Đúng thế. Đức Chúa Trời chỉ cần một người. Đó là tất cả những gì Ngài cần, nơi nào đó Ngài có thể có một tiếng nói. Ngài chỉ muốn thế thôi, để kiếm được một con người trong sự kiểm soát của Ngài. Ồ, thật Ngài ưa thích có được một người!

177 Ngài đã có một Nô-ê, một thời. Ngài đã có một—Ngài đã có một Môi-se, một thời. Ngài đã có một—một Giê-rê-mi. Ngài đã

có một—một Ê-li. Ngài đã có một Ê-li-sê. Ngài đã có một Giảng. Ngài—Ngài có...Ngài đã có một Sam-sôn. Chừng nào Ngài có thể có được một người trong sự điều khiển của Ngài, thì đó là Tiếng của Ngài. Ngài có thể nói qua nó. Ngài có thể kết tội thế gian. Ô, chao ôi!

178 Thật Ngài đói và mỗi mòn, để có được một người ở trong sự điều khiển của Ngài, “Để Ta có thể nói qua người. Ta có thể để cho Tiếng Ta được biết. Mặc dầu người sẽ chịu đựng sự sỉ nhục, nhưng Ta sẽ làm cho Tiếng Ta được biết.” Hiểu không? Ô, vâng.

179 Sự son sẻ, trước hết. Phải bị sự son sẻ, phải chịu đựng sự sỉ nhục của sự không sanh sản. Sa-ra đã phải chịu điều đó. Xa-chari và Ê-li-sa-bét cũng phải chịu đựng điều đó.

180 Hãy nhìn, ngày nay. Bây giờ tôi sẽ nói đôi điều. Hãy nhìn xem ngày nay những đứa con của gái điếm. Nó đã lấy các dân tộc dưới sự cai trị chính trị của giáo phái, gái điếm và những đứa con gái của nó. Hãy nhìn những gì một thế hệ của những giáo phái đã đẩy lên, và thật ít người công nghĩa làm sao. Bạn đừng lo. Hãy ở lại với Lời. Điều đó tốt lắm.

181 Bạn có thể bị chế giễu, bị gọi là thánh giết gân. Bạn có thể bị gọi bằng tất cả, bất cứ thứ tên tồi tệ nào. Nhưng, hãy ở lại ngay đó, Nó là Lời, sự sỉ nhục về Lời, điều mà người ta sẽ nói về bạn.

182 Một người trẻ tuổi, người đó có thể ở đây sáng nay. Anh ấy là một trong những người bạn của tôi; Jim Poole, Jim trẻ, dân tộc của—của anh ấy. Ngày nọ anh ấy đã được hỏi. Ô, anh ấy đã chịu phép báp-têm ở đây. Người nào đó đã nói với anh ấy, nói, “Nếu anh đã định làm chịu phép báp-têm trong một giáo hội, tại sao anh không chọn một giáo hội lớn, điều gì như vậy?” Hiểu không? Nhưng anh ấy đã thấy Sự Sáng. Chính là đấy. Hiểu không?

183 “Có nhiều đứa con của sự bất nghĩa hơn đứa con của sự công nghĩa.” Đúng thế. Được rồi. Những người công nghĩa, thật ít ỏi thay! Hãy xem một nhóm người thật ít ỏi đã có trong thời của Nô-ê. Hiểu không? Hãy nhìn xem những gì đã có trong thời Sô-đôm. Hiểu không? Thật ít người công bình làm sao!

184 Gái điếm có biết bao nhiêu đứa con! Nó cứ sanh ra những đứa con bằng bất cứ cách cũ nào, nhưng tất cả bọn chúng

chỉ là những đứa con hoang. Gái điếm sanh ra gái điếm. Chó sanh ra chó.

¹⁸⁵ Và Đấng Christ sanh ra người được xức dầu. Kinh Thánh sanh ra người công bình, vì thế chúng ta phải chịu đựng tư tưởng là một nhóm nhỏ bé. Thật là một sự đầy ân điển!

¹⁸⁶ Hãy nhìn xem hội thánh Ê-phê-sô lớn, chỉ có mười hai người trong đó. Đúng thế. Hãy nhìn xem những gì nhóm người chúng ta có ngày nay, một phía của họ. Vàng.

Chỉ có tám linh hồn được cứu trong thời Nô-ê.

¹⁸⁷ Chỉ có năm người được cứu trong thời của Lót, không, bốn; Lót và vợ ông, hai con gái của ông. Và bà đã biến thành tượng muối sau khi bà đi ra, bởi quay nhìn lại. Trên thực tế, có ba người ra khỏi trong ngày đó.

¹⁸⁸ Và Chúa Jêsus đã phán, “Như việc đã xảy ra trong thời họ.” Chúng ta phải coi chừng và cẩn thận. Thật là ít người công bình làm sao! Nhưng, bao giờ cũng vậy, những kẻ chế nhạo phải sỉ nhục. Sự son sẻ...Chịu đựng sự sỉ nhục của sự son sẻ, trước tiên. Chao ôi!

¹⁸⁹ Tôi thật phải vội vàng. Tôi thì...Tôi không...Muốn giúp có những đứa trẻ này. Cứ chịu đựng với tôi một chút. Hiểu không?

¹⁹⁰ Con người bao giờ cũng luôn giống nhau. Bây giờ tôi sẽ nói lại đôi điều. Và tôi muốn các bạn...Và tôi không biết nó đang được ghi âm, hay không. Nhưng nếu nó được ghi âm, tôi muốn các bạn lắng nghe tôi, các bạn nghe trên băng ghi âm. Các bạn đừng bỏ lỡ điều đó, nhưng hãy nghiên cứu nó. Con người hiện nay thì luôn luôn giống con người từ xưa đến nay. Người ấy sẽ ca ngợi Đức Chúa Trời vì những gì Ngài đã làm; trông đợi những gì Ngài sẽ làm; và không để ý đến những gì Ngài đã làm và đang làm. Người đó ca ngợi Đức Chúa Trời vì những gì Ngài đã làm; người ấy trông đợi những gì Ngài sẽ làm; nhưng người không để ý những gì Đức Chúa Trời đang làm, và tại đó người đã bỏ lỡ toàn bộ sự việc. Tôi hi vọng họ hiểu được điều đó. Hiểu không? Không để ý đến những gì Ngài đang làm! Người đó biết những gì Ngài đã làm; và người ấy biết lời hứa Ngài sẽ làm gì; nhưng người lại không thấy những gì Ngài đang làm.

¹⁹¹ Ô, các bạn Ngũ Tuần, giá như các bạn không làm gương về điều đó! Các bạn đang trông đợi điều gì đó xảy ra: như luôn luôn, đã xảy ra ngay dưới các bạn, và các bạn không biết nó. “Bao nhiêu lần Ngài đã ấp ủ các người, như gà mái ấp con mình, nhưng các người chẳng khứng.” Bạn đã nghĩ về những truyền thống và giáo phái của mình nhiều hơn là bạn làm theo Lời Ngài và Thánh Linh Ngài. Vâng.

¹⁹² Thật là một sự sỉ nhục đối với Ma-ri! (Để chúng ta kết thúc.) Thật là một sự sỉ nhục cho Ma-ri và Giô-sép, vì Lời Ngài. Đó là thì giờ Giáng sinh. Tôi đang dự định giữ lại chỉ một chút, nhưng bạn sẽ nghe nhiều về điều đó trên ra-đi-ô và giữa những mục sư, và vân vân. Thật là một sự sỉ nhục cho Ma-ri và Giô-sép, để giữ Lời của Đức Chúa Trời về lời hứa. Bây giờ, nên nhớ. Và sự nhạo báng, mà lộ ra trên lông mày, khi họ thấy Ma-ri nhỏ bé đi qua, thấy Giô-sép. “Anh đang cưới một con điếm.” Hiểu không? Và nên nhớ, thưa anh em, tội ngoại tình là sự chết trong thời họ. “Bây giờ, anh giữ cô ta khỏi bị giết chết. Cô ta được làm mẹ bởi anh.” Và, nhưng, nên nhớ, luôn mọi lúc, Đức Chúa Trời đang giải quyết với họ, và điều đó đúng theo Lời. Và họ đã không biết điều đó. Hiểu không?

¹⁹³ “Một trinh nữ sẽ sanh một con trẻ.” Giô-sép đã biết điều đó. Ma-ri biết điều đó, bởi vì, sau khi Lời đã được chép, có một Thiên sứ nói chuyện với họ, xác nhận, hay bày tỏ chính Lời mà đã được chép, điều đó sẽ xảy ra. Bây giờ đừng mơ mộng. Hãy suy nghĩ. Đức Thánh Linh giáng lâm trên đất; không bao giờ nói với toàn thể hội chúng. Ngài đã phán với họ.

¹⁹⁴ Giô-sép đã nhìn. Và trước khi Thiên sứ thăm viếng ông, ông đã nói, “Ồ, này, tôi yêu nàng. Nhưng, tôi là một người công nghĩa. Tôi không thể cưới một người nữ như thế.”

¹⁹⁵ Và Thiên sứ của Chúa đã hiện ra với ông, trong giấc mơ, và phán rằng, “Hỡi Giô-sép, con cháu Đa-vít, người chớ ngại lấy Ma-ri làm vợ, vì con mà người chịu thai đó là bởi Đức Thánh Linh.” Ô, chao ôi! Thật là một sự an ủi! Hiểu không?

¹⁹⁶ Và, Ma-ri, trên con đường nàng đến giếng nước. Gái đồng trinh trẻ, khoảng mười bảy, mười tám tuổi, kết hôn với một người

đàn ông đã kết hôn trước đó và đã có bốn con; một ông già. Và nàng đã...Nàng đã yêu ông ấy, và—và nàng không biết tại sao. Và ông đã yêu nàng, và ông không biết tại sao. Và họ ở đây. Đang đến, đi đến giếng, để lấy một ít nước, và tất cả sự nghiên cứu dựa trên các việc mà nàng—nàng đang suy nghĩ về, lời Kinh Thánh, không nghi ngờ gì, và rồi một Ánh Sáng lóe lên trước mặt nàng. Khi Ánh Sáng đó lóe lên, một Thiên sứ đứng ở đó.

¹⁹⁷ Tự hỏi Ma-ri nhỏ bé cảm thấy thế nào? Bạn đã bao giờ nghĩ về điều đó chưa? Tôi ngạc nhiên nàng có cảm thấy sợ hãi như tôi đã có ngày hôm qua không.

¹⁹⁸ “Dừng lại, Ma-ri!” *Hail* có nghĩa là “dừng lại.” “Để ý những gì ta sẽ nói với người. Người được phước giữa những người đàn bà, vì người được Ơn trước Đức Chúa Trời, và người sẽ sanh một Con. Người chưa hề biết người nam nào, nhưng người sẽ có một Con. Và chị bà con với người là Ê-li-sa-bét, cũng, đã già rồi, nàng cũng đã chịu thai, và sẽ sanh một con trai. Và những dấu hiệu này sẽ được thực hiện.”

Nàng thưa, “Làm sao sẽ có được sự này, biết, thấy rằng tôi chưa hề nhận biết người nam nào?”

¹⁹⁹ Ngài phán, “Đức Thánh Linh sẽ phủ bóng trên người. Con Thánh đó mà sẽ được sanh ra bởi người sẽ được xưng là Con Đức Chúa Trời.”

²⁰⁰ Hãy để những kẻ nhạo báng nói những gì họ muốn. Nàng đã biết điều đó. Nàng biết sẽ có chuyện đó, bởi vì Đức Chúa Trời đã phán vậy.

²⁰¹ Bấy giờ, thật nàng phải cảm thấy, sự dâng hiến của ngày đó như thế nào, hay là việc đến để cắt bì cho Con Trẻ, khi nàng đi lên đó với Con Trẻ này trong cánh tay nàng, như *thế*. Và hết thảy phụ nữ đang giữ khoảng cách của họ, tất cả với việc châm chọc, đối với việc dâng con của họ và cắt bì cho chúng, và hầu như tất cả bọn họ đang kéo một con cừ non. Nhưng nàng có hai chim cu gáy, để làm lễ tẩy uế cho chính nàng. Con Trẻ được quấn trong vải tã, làm ra từ cái ách trên lưng của cổ một con bò đực, cái ách, quấn trên lưng của một con bò đực. Đó chỉ là tấm vải tã trong

máng súc vật. Họ đã không có gì dành cho Ngài. Họ quá nghèo. Và tại đây nàng đã đứng.

²⁰² Không nghi ngờ gì, tất cả những người đàn bà đều giữ khoảng cách với cô gái đồng trinh nhỏ bé. Họ nói, “Chị thấy đó, cô ta đã có một đứa con hoang.” Thấy cách Đức Chúa Trời khiến các sự việc được nhìn rất cực đoan thế nào. Ô, chao ôi! Ngài chỉ lừa Sa-tan. “Bẩn thỉu làm sao! Dơ dáy làm sao! Tội tà dâm. Đó là những gì nàng là. Nàng là một người phạm tội tà dâm.” Điều đó không ngừng đánh vào trái tim của Ma-ri bé nhỏ. Họ giữ khoảng cách của họ với Ngài.

²⁰³ Họ vẫn đang làm điều giống như vậy, gọi Ngài bây giờ là, “Thánh giết gân, hay một người cuồng tín,” hay là điều gì đó.

Ma-ri đã biết Con Trẻ đó là của Ai. Nàng cứ tiếp tục, cứ giống như vậy.

²⁰⁴ Nhưng, ô, lẽ ra họ nên chú ý khi, Si-mê-ôn, đang ngồi phía sau trong phòng, ông đã được lời hứa? Ông đã đi quanh, nói tiên tri. Ông nói, “Chúa đã hiện ra với tôi.” Và nói, “Tôi sẽ không thấy sự chết...” Và ông đã được tám mươi mấy rồi. “Tôi sẽ không thấy sự chết trước khi tôi thấy sự cứu rỗi của Ngài.”

²⁰⁵ “Ồ, Si-mê-ôn, ông đã già rồi, ông bạn à. Của ông—của ông... Ông già ấy hầu như bị lâm cảm, anh biết đấy, ông ấy hơi...Cứ để mặc ông ấy. Ông ấy vô hại. Ông ấy sẽ không làm hại người nào.”

²⁰⁶ Nhưng Si-mê-ôn đã có Lời của Chúa, nói, “Tôi đã thấy Thánh Linh của Đức Chúa Trời đến trên tôi. Tôi đã đứng và nhìn xem Ngài. Ngài đã phán bảo tôi, ‘Hỡi Si-mê-ôn, ngươi là một người công bình. Và ngươi sẽ không...Ta sẽ làm cho ngươi là một lời chứng ngoài đó.’” Ừ-m. Chỉ thế thôi.

“Ngài sẽ làm gì cho điều đó, lạy Chúa?”

“Đó là việc của Ta.”

²⁰⁷ Quan điểm của tôi là, rằng Ngài có thể chắc chắn đổ lỗi trên họ, vào Ngày đó. “Ngươi đã có một sự làm chứng. Tại sao ngươi đã không lắng nghe nó?”

²⁰⁸ Có bà lão An-ne bị mù, đang ngồi trong đền thờ, cầu nguyện. Chúa đã mặc khải với bà, “Si-mê-ôn thì đúng.” A-men. Bà không

thể thấy ánh sáng ban ngày từ bóng tối, nhưng bà có thể thấy xa hơn nhiều người ngày nay có đôi mắt tốt. Bà đã thấy, trong Thánh Linh, sự đến Đấng Mê-si đã gần, Thánh Linh đang hành động trong lòng bà.

209 Thấy một Hội thánh nhỏ bé có gì không? Xa-cha-ri, Ê-li-sa-bét, Ma-ri, Giăng, An-ne, và Si-mê-ôn; sáu người trong số hàng triệu. Giống như trong những ngày của Nô-ê. Sáu người trong họ. Đức Chúa Trời giải quyết với mỗi người trong họ. Tất cả họ đều ăn ý nhau. Tất cả họ đều đến với nhau. A-men.

210 Ở đây, cụ Si-mê-ôn. Ở đây Con Trẻ đến. Ông chưa bao giờ nghe gì về điều đó. Đây là Con Trẻ. Và rồi Si-mê-ôn ngồi trong phòng của ông, và Thánh Linh giáng trên ông, phán, “Hãy đi ra, hỏi Si-mê-ôn.”

211 Tại đây ông đã đi, đang bước đi, không biết ông đang đi đâu. Giống như Áp-ra-ham, ông đang tìm kiếm điều gì đó. Ông không biết nó ở đâu, nhưng ông vẫn cứ đi. Sau một lát, ông dừng lại. Và Đức Thánh Linh đã phải phán với ông, “Ngài kia kìa.”

212 Ông đã vươn tới, trong cánh tay của Ma-ri, ẵm lấy Con Trẻ vào cánh tay mình. Ngược mắt lên và nói, “Lạy Chúa, xin cho tôi tớ của Chúa bây giờ lìa khỏi đời này trong sự bình an. Mắt tôi đang nhìn thấy sự cứu rỗi của Ngài.” Điều mà mọi người đang làm trò cười, điều mà những người đàn bà đang xa lánh, thì Si-mê-ôn nói, “Đó chính là sự cứu rỗi của Ngài, lạy Chúa.”

213 Và khoảng thời gian đó, đến tại đây một bà lão mù, đang dò lối đi, loạng choạng đi qua đám cỏ tọ. Và bà đến gần Ngài, và bà cũng nói tiên tri, vì bà đang trông đợi Ngài. Bà đã nói với Ma-ri, “Một thanh gươm sẽ đâm thấu qua lòng người, nhưng Nó sẽ bày tỏ những ý tưởng của nhiều tâm lòng.” Hiểu không? Đó là gì?

214 Bây giờ, tôi đoán, một số họ trong các phụ nữ đã nói, “Bây giờ thấy đó! Chị thấy nó là loại tầng lớp gì chứ? Thế đấy. Hiểu không? Chính là thế. Thấy nó ở đâu không? Ông già đó, đầu óc dở hơi. Ông ấy đang ở đằng kia, đứng trước cô gái điếm đó, cố gắng nói một điều giống như thế. Thế đấy. Đưa Con hoang đó. Hãy xem bà lão An-ne đó, ngồi xuống ở đây, kiêng ăn cho đến chết, và cứ như thế. Bà ấy sẽ không làm trò cười nào giống như

chúng ta. Nhưng, thế đấy, xem đó. Bà ấy có thể thuộc về hết thảy các tầng lớp của đất nước ở đây. Bà xuất thân từ một gia đình khá danh giá, đấy, và bà ấy có thể thuộc về nơi đó. Nhưng bà ấy kia kia. Thấy cách mà đám người đó đến với nhau không?” Ô, vâng. A-men.

215 Ngày nay cũng giống vậy. “Đang ngồi trong các nơi trên Trời trong Chúa Cứu Thế Jêsus, đã được cất lên bởi Đức Thánh Linh.” Chắc chắn vậy. Vâng, thưa quý vị.

216 Ô, chúng ta còn một chút thời gian nữa không? Tôi phải nói đôi điều. [Hội chúng nói, “Vâng.”—Bt.]

217 Tôi đã có một nhân vật khác ở đây, tôi đang nhìn, vào lúc đó khi Lời đang được bày tỏ, những người thông thái.

218 Ước gì tôi có thì giờ, Fred à, cho anh đọc điều đó. Anh có nó trong túi anh không? [Anh Fred Sothmann nói, “Có.”—Bt.] Tôi đoán nhiều người đã thấy nó trong tạp chí.

219 Điều mà Đức Thánh Linh đã phán dưới đây tại con sông, cách đây ba mươi ba năm, người ta vừa đào nó lên. Ngày 9 tháng Mười hai, đang chứng minh nó, về thiên văn học đó, bằng cách nào mà—mà sao Mộc và những ngôi sao khác, hợp thành chòm sao của chúng!

220 Người ta đã có một lịch thiên văn xưa...những sự ghi dấu của nó, họ đã đào lên. Đó chính xác là lúc chòm sao này đã đi vào, hợp thành chòm của những ngôi sao này, và đã rơi ngay xuống về hướng Ba-by-lôn, và những nhà thông thái đã đưa nó ra. Còn nhớ không? Chúng đã bay qua những quỹ đạo của chúng, di chuyển theo một đường cong thấp, lại cách nhau hàng tỉ năm ánh sáng. Và những người thông thái Do Thái kia mà đã ở trên Ba-by-lôn, họ đã thấy ngôi sao đó đến hợp thành chòm sao đó, những ngôi sao đó. Ba trong số chúng di chuyển, với nhau, và tạo thành một ngôi sao mai. Và họ đã biết điều đó bởi Lời của Đức Chúa Trời, rằng đó là lúc, khi mà những ngôi sao chúng đến với nhau, là lúc Đấng Mê-si đến trên đất.

221 Đó là lý do họ đã khởi hành, “Ngài ở đâu, Vua dân Giu-đa được sanh tại đâu? Ngài ở đâu? Nơi nào đó! Vì, khi những ngôi sao kia đi vào, cho đến khi các thiên thể của chúng trở nên một

thiên thể vĩ đại này ở đây, khi ba ngôi sao chúng di chuyển với nhau, Đấng Mê-si sẽ ở trên trái đất vào lúc đó.” Và khi chúng di chuyển vào trong quỹ đạo của chúng, những người thông thái kia họ biết rằng Đấng Mê-si đã hiện diện trên trái đất.

²²² Họ là những người tinh thông trong lãnh vực của họ. Họ là những con người vĩ đại. Họ là những giáo sư trong lãnh vực của họ về khoa học tôn giáo. Họ đang theo dõi về mặt tôn giáo của nó. Và họ đã thấy những ngôi sao kia di chuyển đằng xa kia, sao Mộc và sao Thổ, và rồi di chuyển theo hàng lối của—của chúng. Và họ nói, “Chúng ta biết rằng Đấng Mê-si ở nơi nào đó. Vì thế, Ngài phải ở Giê-ru-sa-lem, bởi vì đó là thủ đô tôn giáo của thế giới, thuộc về tôn giáo của Đấng Mê-si. Đó là cơ quan đầu não của họ. Đó là cơ quan đầu não giáo phái. Đó là nơi các nhóm vĩ đại thuộc giáo hội ở.”

²²³ Và trong hai năm, họ đi bằng những con lạc đà, băng qua Sông Tigris, và qua những đầm lầy và những khu đất hoang đầy bụi bặm, làm một cuộc hành trình, đi đến thành phố, tấm lòng đầy sự vui mừng.

²²⁴ Họ biết khi những ngôi sao đó còn treo lơ lửng ở đó. Và điều này, ngay cả những nhà thiên văn học nói, ngày nay, “Nếu chúng thật sự, những ngôi sao chúng, đến trong nơi đó lần nữa, nó sẽ làm thành một ngôi sao, từ nơi họ đang đứng, nhìn.” Nhưng họ phải đang đứng từ nơi đó, để thấy nó. A-men. A-men.

²²⁵ Tùy thuộc nơi bạn đang đứng. Tùy thuộc những gì bạn đang nhìn. Ừ-m. Đúng thế.

²²⁶ Vì thế họ đã thấy nó, và họ đi theo nó, và họ đã đi đúng đường. Cho dù họ đến đâu, nó phải đúng trong hàng lối với họ. Nó đã dẫn dắt họ. Hiểu không?

²²⁷ Đó là cách bạn phải có được tất cả những lời Kinh Thánh theo hàng lối, mọi thứ, rồi ở lại trong hàng lối đó với những lời Kinh Thánh. Đó là cách duy nhất. Nó sẽ dẫn dắt bạn đến ngay thẳng với Ngài. Chắc chắn sẽ vậy.

²²⁸ Bây giờ để ý. Ở đây họ đến, đang kêu lên, “Ngài ở đâu, Vua dân Giu-đa đã sanh tại đâu?” Vào thành Giê-ru-sa-lem, Ngôi Sao đã dẫn họ đến ngay đó, ngay thẳng đến tổng hành dinh giáo phái.

Nhưng khi họ quay về một bên để tìm nó, Ngôi Sao đã lia khỏi họ. Họ đi vào thành phố, đi lên đi xuống đường phố. Họ nghĩ thành phố sẽ đầy sự vui mừng của Đức Chúa Trời. Từ trên xuống dưới đường phố, đầy sự vui mừng, họ vừa đi, vừa la lên, “Vua dân Giu-đa Ngài được sanh tại đâu? Chúng tôi đã thấy Ngôi Sao của Ngài khi chúng tôi ở bên Đông phương, và chúng tôi đến để thờ lạy Ngài.”

²²⁹ Nên nhớ, Ngôi Sao, họ đã đi đến hướng tây. Họ đã ở phương Đông. “Sự dẫn dắt đến phương Tây, vẫn đang tiến bước. Hãy dẫn chúng tôi đến...” Hiểu không? Họ tuyệt đối...Họ đã...Ồ, Ba-by-lôn và Ấn-độ nằm ở phía Đông của Pa-lét-tin, hầu như hướng đông nam. Và họ đang đi đến hướng tây. “Dẫn đến hướng Tây,” các bạn biết bài hát đó, “vẫn tiến bước. Hãy dẫn chúng tôi đến Sự Sáng tuyệt vời đó.” Hiểu không? Họ, những nhà thông thái, đang đi đến phương tây. Rời phương Đông, đi đến phương tây, và họ đã thấy Ngôi Sao đó. Vậy thì, nếu họ ở phương Tây, đang nhìn lại, họ đã không thấy Nó. Hiểu không?

²³⁰ Họ, khi họ đến đó, Nó đã hướng dẫn họ đến ngay nơi đó, rồi Nó lia khỏi họ. Và họ nghĩ, “Đây rồi. Ngôi Sao đã rời khỏi, vậy đúng đây rồi.” Họ ở trong thành phố. Vì thế, “Ồ, chao ôi,” họ nói, “mọi người thật sự đang hát và vui vẻ. Sự vinh quang của Đức Chúa Trời chan hòa trên mọi vật. Vì thế, đúng đây rồi. Chúng ta biết rằng—chúng ta biết rằng thành tựu của chúng ta, khi chúng ta chăm chú nhìn chòm sao đó, không một ai, không một giáo sư nào, có thể đến gần đó mà kéo những ngôi sao lại với nhau. Và chúng ta biết, khi mà—khi mà những ngôi sao đó hình thành một thiên thể đó, đó là lúc Đấng Mê-si đến với thế gian. Đấng Mê-si đến với trái đất.”

²³¹ Và mỗi rất nhiều trăm năm, chúng đi qua họ thành chòm sao lần nữa, anh em thấy, và rồi đó là một món quà đến với thế gian. Để ý.

²³² “Đấng Mê-si đến trên thế gian, khi mà—khi mà chòm sao đó họp lại với nhau.” Và họ biết Ngài đã ở đó, vì thế họ đi đến tổng hành dinh của tôn giáo, và bắt đầu đi, vừa nói, họ đi lên đi xuống đường phố, trên lưng những con lạc đà này, “Ngài ở đâu? Ngài ở đâu? Vua dân Giu-đa Ngài được sanh ở đâu? Chúng tôi đã thấy

Ngôi Sao Ngài bên Đông phương. Ngài ở nơi nào đó ở đây. Ngài ở đâu? Ngài ở đâu? Ngài ở đâu?” Hừ! Thật là một sự sỉ nhục!

²³³ Họ đã đi đến thầy tế lễ cả. Ông ấy nói, có thể đã nói, “Các ông có vấn đề gì vậy? Tại sao, các ông là một đám người cuồng tín!” Hiểu không? Thật là một sự sỉ nhục, dựa trên những thành tựu khoa học của họ! Bởi quyền năng của Đức Chúa Trời, họ đã thấy Ngôi Sao của Ngài. Và họ là những nhà thông thái, khôn ngoan. Họ ở trong lãnh vực về khoa học tôn giáo. Và họ đã biết, khi những ngôi sao chúng có ở đó, Đấng Mê-si đã ở nơi nào đó. Và ở đây, nơi mà đã nên biết điều đó, lại không biết gì về Nó.

²³⁴ Tôi có thể hình dung, những đứa trẻ đứng trên đường phố, nói, “Ha! Nhìn đó kìa. Ha! Đó là một đám người cuồng tín. Hãy nghe họ, đang nói, ‘Ngài ở đâu, Vua dân Giu-đa sanh ra ở đâu?’ Họ không biết rằng Hê-rốt là vua ở dưới đây. Họ không biết Giám mục *Gì Đó*.” Ồ, chào ôi!

²³⁵ “Vua dân Giu-đa Ngài được sanh ra tại đâu? Chúng tôi đã thấy Ngôi Sao Ngài bên Đông phương.”

²³⁶ Họ nói, “Hãy đến đây, hỏi hết thầy những người thông thái ở đây, ở quanh đây.” Ừ-m. “Hãy đến đây. Tất cả các người có thấy Ngôi Sao nào ở đâu không?”

“Ồ, tôi chưa bao giờ thấy một điều như Thế.”

²³⁷ “Hết thầy các ông những nhà thiên văn học hãy đến đây. Hết thầy các ông có thấy Ngôi Sao nào ở đâu không?”

“Không. Không.”

“Các ông có thấy điều nào giống như một loại dấu hiệu huyền bí nào đó không?”

“Không. Chúng tôi không thấy điều gì như thế. Không.”

²³⁸ Họ cũng, chưa thấy. Giống như vậy. Họ không thấy gì cả. Họ không thể thấy Nó.

“Ừ, chúng ta hãy gọi những—những mục sư truyền đạo. Còn hết thầy quý vị thì sao?”

“Không. Chúng tôi chưa bao giờ thấy Ngôi Sao ấy.”

²³⁹ “Được rồi, còn các ông những người mà canh giờ, ở bên ngoài trên bức tường ở đây thì thế nào? Các ông chăm chú theo dõi

những ngôi sao. Các ông từng biết...Các ông biết mỗi chòm sao có trên trời ở đâu. Các ông biết mỗi ngôi sao. Các ông đã thấy điều nào không?”

“Không. Chúng tôi không thấy một điều nào hết.” Nhưng Nó đã ở đó.

²⁴⁰ Vinh quang thay Đức Chúa Trời! Ô, chao ôi! Bạn không thể thấy Nó ư? Nó ở đó bây giờ, và họ không thể thấy Nó. Nó đang di chuyển, ngay chung quanh họ, mà họ không thể thấy Nó.

²⁴¹ “Không. Chúng tôi đã không thấy gì cả. Ô, tôi đã đi qua đó. Tôi đã không thấy gì cả.” Chắc chắn, bạn không thấy. Thật sự quá mù. Nó không dành cho bạn thấy Nó. Hiểu không? Nếu bạn mù điều đó, ồ, chắc chắn, bạn sẽ không thấy Nó.

²⁴² Nó chỉ dành cho những ai mà Đức Chúa Trời sẽ mặc khải Nó với người đó. Đó là người mà thấy Nó. Luôn luôn là cách đó. Chắc chắn.

²⁴³ Chính Nô-ê mà có thể thấy mưa trên trời, các bạn biết, nhưng những người còn lại không thể thấy điều đó. Hiểu không? Họ đã không thấy mưa ở trên đó, nhưng Nô-ê thấy nó.

²⁴⁴ Chính Áp-ra-ham đã thấy Sa-ra đang bồng giữ đứa con. Đúng thế. Không phải những kẻ nhạo báng kia đã nói, “Cha của các dân tộc, bây giờ ông đã có được bao nhiêu đứa con?”

²⁴⁵ Thật chúng ta có thể cứ đến qua suốt Kinh Thánh, những hiền nhân và những vị tiên tri, qua mọi cách! “Đức tin là bằng cứ những điều không thấy được.” Họ biết Lời đã phán điều đó, và nó ở đó. Đây là chứng cứ của điều đó. Họ thấy nó. Vậy thì để ý. Ô, chao ôi!

“Những nhà thông thái của chúng tôi không thấy Ngôi Sao đó. Không có gì với Nó.”

²⁴⁶ Tại sao? Trên thực tế, khi họ đang nhìn, và họ đi vào với một nhóm người như vậy, thì Ngôi Sao đi ra ngoài.

²⁴⁷ Ngày nay cũng thế. Đó là những gì đầy nhiều Sự Sáng ra ngoài, đúng thế, nó đang bị mọc lên với một nhóm người như thế, mà thậm chí không tin Nó, trong chỗ trước tiên. Và bằng cách nào chúng ta sẽ có một—một sự hiệp nhất của các giáo hội? “Làm thế

nào chúng ta sẽ bước đi với nhau trừ khi chúng ta đã đồng ý?” Thế nào là tình thân hữu của sự...của tính toàn cầu này, ở đây, hết thảy những—những giáo hội, những giáo hội liên hiệp của thế giới? Chúng ta sẽ kết hiệp với nhau như thế nào, khi chúng ta cách xa nhau hàng triệu dặm? Hiểu không? Chúng ta sẽ làm điều đó như thế nào? Những người theo Phúc âm với chúng ta, và *điều này*, và *điều kia*, và *điều kia*, và tất cả cùng nhau, và tuy nhiên đã liên hiệp với nhau với một đám thối nát như vậy.

248 Đức Chúa Trời đang tìm một người Vợ trong sạch, thánh khiết, không phạm tội tà dâm, ở lại với Lời Ngài. Đúng thế.

249 Sự sỉ nhục vì Lời của Chúa Jêsus. (Và rồi chúng ta sẽ ngừng lại, chỉ trong một phút.) Chúa Jêsus đã bị sỉ nhục vì Lời. Hãy nhìn ở đây. Làm sao Ngài có thể chịu đựng sự sỉ nhục, khi Ngài là Thần thánh, hiện thân Đức Chúa Trời? Ngài là Đức Chúa Trời, chính Ngài, đã trở nên xác thịt.

250 Bây giờ, các bạn biết Kinh Thánh đã nói vậy. “Chúng ta đã sờ được Ngài. Các Thiên sứ đã thấy Ngài.” Cứ suy nghĩ về điều đó. Tôi tin Ti-mô-thê đặt nó giống điều gì đó như thế. Hiểu không? Rằng, “Mọi người đều tin sự mầu nhiệm của sự tin kính là lớn lắm; vì Đức Chúa Trời đã được tỏ ra trong xác thịt, thì đã được Thiên sứ trông thấy.”

251 Các Thiên sứ đã có mặt khi Ngài giáng sinh. Các Thiên sứ ắt hẳn phải nhìn xuống và mừng vui xiết bao, khi họ nhìn xuống cái máng nhỏ và thấy Đức Chúa Trời hóa thân. A-men. Không lạ gì họ bèn la lên, “Hôm nay, tại thành Đa-vít, đã sanh một Đấng Cứu Thế là Christ.” Các Thiên sứ vui mừng, và họ đứng đưa những đôi cánh lớn với nhau, và trên khắp các ngọn đồi xứ Giu-đa, họ hát, “Sáng danh Chúa trên các tầng trời rất cao, bình an dưới đất, và ân trạch cho loài người.” Họ đã thấy Lời của Đức Chúa Trời, mà họ đã chăm xem Nó, để thấy Nó được bày tỏ. Và Nó đã ở đấy.

252 Bây giờ, Sa-tan đã không tin điều đó, bạn biết đấy. Nó nói, “Nếu Ngài là...”

Thiên sứ đã phán, “Ngài là.” Đó là sự khác nhau.

“Nếu Ngài là, hãy làm *điều này điều kia*. Hãy cho chúng tôi xem Ngài làm điều đó.”

Nhưng Thiên sứ đã phán, “Ngài ở đó.”

253 Những người thông thái với khoa học tôn giáo của họ, đã nói, “Ngài ở đó.” A-men.

254 Đó là lý do những nhà khảo cổ học và mọi sự ngày nay đang đào bới những điều này lên, mà nó đã được nói tiên tri cách đây vài năm, điều đó sẽ ứng nghiệm. Và ở đây họ, đang đào lên. Họ không bao giờ ngay cả...

255 Không có lịch sử nào mà từng nói rằng Bôn-xơ Phi-lát đã từng có mặt trên trái đất. Bạn đã biết điều đó không? Một số các bạn học sinh hãy nói cho tôi biết nơi nào trong lịch sử mà đã nói rằng có Bôn-xơ Phi-lát. Và những kẻ không tin nhạo báng vào điều đó và làm trò cười về điều đó, nói, “Không bao giờ có một—một hoàng đế Rô-ma được đặt tên, một—một thống đốc tên, Bôn-xơ Phi-lát.” Nhưng cách đây khoảng sáu tuần, họ đã đào lên một viên đá góc: Bôn-xơ Phi-lát, thống đốc. Ô, chao ôi! Vô lý như vậy!

256 Họ nói, “Không bao giờ có một Rameses trong lịch sử, Rameses trên xứ Ai Cập.” Nhưng người ta đã đào lên một tảng đá, khảo cổ học: Rameses, đệ nhị. Để ý.

257 Và họ đã nói rằng những bức tường chúng đã không bao giờ ngã xuống. Những nhà khảo cổ học đang đào chung quanh, và, điều trước tiên bạn biết đó, họ đã đào lên, con đường xuống nơi những bức tường đã sụp xuống tại thành Giê-ri-cô, các bạn biết, khi tiếng kèn vang lên. Họ nói, “Đó chỉ là một huyền thoại, một bài hát người nào đó đã nói, đã hát trở lại nơi đó.” Đúng thế. Kẻ nhạo báng nói thế. “Đó chỉ là một huyền thoại. Không bao giờ có chuyện như những bức tường đổ xuống, và Giô-suê đã thổi kèn, và chạy lên trên những bức tường và họ đi xuống. Không bao giờ có một chuyện như vậy.” Và nhà khảo cổ học Cơ-đốc vĩ đại nào đó chỉ cứ đào bới, bởi vì ông ta đã biết điều đó phải là vậy. Ông đã đào xuống ba mươi mấy fút, bên dưới nơi còn lại của chúng. Đã có những bức tường, chất đồng ngay trên đỉnh của nhau, đúng như Lời đã nói.

258 Họ nói, “Không có chuyện như Đa-vít đã từng chơi nhạc cụ của mình, một đàn hạc, bởi vì đàn dây chỉ được biết từ thế kỷ thứ mười lăm.” Nói, “Không bao giờ có chuyện như vậy.” Những nhà

khảo cổ Cơ-đốc đã đào, ở dưới Ai Cập. Cách đây bốn ngàn năm, họ đã có nhạc cụ đàn dây. A-men. Ồ, chao ôi!

²⁵⁹ Họ nói, về dân Hê-bơ-rơ làm cho họ những hòn đá và các thứ như thế, ra từ rơm, “Không có chuyện như vậy.” Những nhà khảo cổ học đã đào bới trên chỗ đó. Họ đã tìm thấy gì? Đó là khoa học. Họ đã tìm thấy gì? Những bức tường của thành phố mà dân Hê-bơ-rơ đã xây dựng, lớp địa tầng đầu tiên của những viên đá là những cọng rơm dài; lớp thứ hai được chặt nhỏ ra thành từng miếng đầy những gốc rạ; và lớp thứ ba không có rơm trong đó, chút nào. Ồ, chao ôi!

Các dân tộc đang náo loạn, Y-sơ-ra-ên đang
tỉnh thức,

Những dấu hiệu mà các vị tiên tri đã nói trước.

²⁶⁰ Vâng, thưa quý vị. Nó đã di chuyển tất cả lên ngay trên chúng ta, thưa anh em, chị em. Tại sao thế? Trong vài năm vừa qua, chưa bao giờ thế giới phim ảnh đã từng thực hiện những gì nó đã làm được. Câu chuyện về *Mười Điều Răn* bởi Cecil DeMille đã xuất hiện trên màn hình. Cuộc đời của Chúa Jêsus Christ xuất hiện trên màn hình qua *Ben Hur*. Trên màn hình xuất hiện *Người Đánh Cá Vĩ Đại*, sự biến đổi của Phi-e-rơ. Và tất cả những vở kịch tôn giáo này, mà phim ảnh đã chối bỏ, và đã làm cho như nhớp, và đã ném đi. Nhưng, Đức Chúa Trời, trong quyền năng vĩ đại của Ngài, làm cho nó lan truyền mạnh mẽ, cũng giống như vậy.

²⁶¹ Ngay bây giờ, những điều đó mà đã được nói cách đây vài năm, chính tôi, một đây tớ nhỏ bé tầm thường, nghèo nàn, của Đức Chúa Trời. Tôi đã nói, “Có một Ánh Sáng mà đã đứng và trò chuyện với tôi, và bảo tôi những điều để làm.” Người ta đã cười và nói, “Ông ấy hơi bị điên.” Có một bức tranh về Nó. Khoa học đã chụp ảnh Nó. Nó ở đó. Đó là Sự thật.

Tôi nói, “Người đàn bà ấy bị phủ bóng cái chết.”

²⁶² Họ nói, “Như cái bóng à, vậy thì, vô lý. Ông ấy chỉ tưởng tượng điều đó.”

²⁶³ Có bức ảnh của nó. Đức Chúa Trời sẽ khiến những tảng đá la lên. Ngài có thể làm những gì Ngài muốn.

²⁶⁴ Chúa Jêsus, sự sỉ nhục vì Lời. Con Thánh của Đức Chúa Trời đang đứng đó, Em-ma-nu-ên, thật là một sự sỉ nhục! Để cho kẻ tội lỗi không tin trối Ngài, nhờ vào mặt Ngài, và rút năm râu ra, và dám làm bất cứ điều gì với Ngài theo cách đó. Sự sỉ nhục vì Lời! Ủ-m. Gì vậy? Để làm trọn Lời của Cha. Ồ! Nhưng, nên nhớ, Ngài phải chịu sự sỉ nhục của sự chết. Đức Chúa Trời, Đấng không thể chết, và Đấng duy nhất mà có thể chết để cứu tội nhân. Không người nào khác, không có người thứ hai hay người thứ ba, có thể làm điều đó. Chính Đức Chúa Trời là Đấng duy nhất có thể làm điều đó. Và Ngài đã ở đây.

²⁶⁵ Ngài đã phán, “Không ai có thể lên ngoài Ngài là đấng đã xuống, ngay cả Con người mà hiện giờ ở trên Thiên đàng.” A-men.

²⁶⁶ Họ nói, “Tổ phụ của chúng tôi ăn ma-na trong đồng vắng.”

“Và họ chết,” Ngài phán.

“Và Ngài nói rằng Ngài là Bánh Sự Sống?”

²⁶⁷ Ngài phán, “Trước khi có Áp-ra-ham, TA HẰNG HỮU. Ta là Bánh Sự Sống. Ta là ĐẤNG HẰNG HỮU.”

²⁶⁸ Họ nói, “Ngài không tới năm mươi tuổi, mà nói rằng Ngài ‘đã thấy Áp-ra-ham?’”

²⁶⁹ Ngài phán, “Trước khi có Áp-ra-ham, TA HẰNG HỮU.” Và rồi để cho những người tội lỗi trối Ngài, giáo hội giáo phái, đã trối Ngài.

²⁷⁰ Các bạn nên nhớ, trong những ngày sau rốt, hội thánh Lao-đi-xê giàu có này, thậm chí, họ loại Ngài ra, khỏi giáo hội. Các bạn thấy điều đó ở đâu bây giờ không? Các bạn có thể thấy tại sao tôi đang kêu la chống lại hệ thống đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

²⁷¹ Tại sao Chúa Jêsus để những tội nhân trối Ngài? Đó là để làm trọn Lời, mang một sự sỉ nhục với Đức Chúa Trời, sự chết. Đức Chúa Trời phải chết. Ngài phải trở nên xác thịt, để chết. Và Chúa Jêsus biết điều đó. Ngài đã phán với họ về điều đó. Ngài phán, “Hãy phá hủy đền thờ này đi, và Ta sẽ dựng nó lại.” Không người nào khác dựng nó lại. “Ta sẽ dựng nó lại. Trong ba ngày, Ta sẽ mang nó trở lại ngay. Các ngươi hãy hủy phá nó; Ta sẽ dựng

nó lại. Như Giô-na ở trong bụng cá, trong ba ngày và đêm, Con người cũng phải ở trong lòng đất như vậy.” Và họ đã không hiểu ngay cả điều đó. Hiểu không? Một sự sỉ nhục vì Lời, Ngài—Ngài đã chịu.

²⁷² Vậy thì, bị nhạo báng đến chết, để sống lại với Sự sống Đời đời. Trước hết Ngài phải bị đặt đến chết, để Ngài có thể sống lại với Sự sống Đời đời, và mang mọi người khác (mà đã ở trong hình thức của Ngài) đến với Sự sống Đời đời, hầu cho sẽ tiếp nhận Nó. Hiểu không? Ngài trở nên con người, trở nên một Đấng Cứu Chuộc sản nghiệp, và phải chịu sự sỉ nhục của tất cả sự nhạo báng, và chịu tất cả làm trò cười, giống như những đầy tớ Ngài đã làm trước Ngài. Giống như Mô-i-se, như Nô-ê, giống như tất cả những người còn lại của họ đã chịu sự nhạo báng đó, Ngài phải chịu đựng sự nhạo báng. Tại sao? Ngài đã có Lời, và Ngài là Lời. Đó là nguyên nhân họ chế giễu Ngài nhiều hơn bao giờ hết. Ngài là Đấng Thánh và Lời Tự Hữu. Halêlugia! Đó là những gì họ đã làm cho Ngài.

²⁷³ Chúa Jê-sus phán, “Các ngươi là những kẻ giả hình.” Phán, “Các ngươi xây mộ cho các đấng tiên tri, và các ngươi là người mà đã đặt họ vào trong đó. Họ đến với Lời của Đức Chúa Trời, và các ngươi đã không tin họ. Các ngươi phạm tội với mỗi một người trong họ.”

²⁷⁴ Ở Phoenix, ý Chúa, tôi đã nhấn mạnh một lời vào ngày nọ. Tôi sẽ lên án thế hệ này vì đang giết chết Chúa Jê-sus Christ, đang đóng đinh Ngài lần nữa. Tôi sẽ đưa ra một bản cáo trạng ở trước hiệp hội mục sư truyền đạo đó, ý Chúa. Họ phạm tội về Huyết của Chúa Jê-sus Christ, vì đang đóng đinh Ngài lần nữa. Vâng, thưa quý vị. Kết tội toàn thể!

²⁷⁵ Phi-e-rơ đã cáo buộc họ, vào Ngày lễ Ngũ Tuần. Ông nói, “Các ngươi đã mượn tay độc ác đã đóng đinh Hoàng tử của Sự Sống, Đấng mà Đức Chúa Trời đã khiến sống lại. Chúng ta là những người làm chứng.” Ông đã mang đến một bản cáo trạng.

²⁷⁶ Tôi sẽ lấy Lời của Đức Chúa Trời, buộc tội mọi giáo phái hiện có, và mọi người trên mặt đất, mà phạm tội về Huyết của

Đức Chúa Jêsus Christ. Xin Đức Chúa Trời giúp tôi làm người ủy quyền của Ngài vào ngày đó. A-men. Vâng.

277 Ô, những kẻ nhạo báng đã làm trò cười về Ngài. Họ đã sỉ nhục Ngài. Ngài ở lại ngay với Nó. A-men. Ô! Hãy xem những gì Ngài đã làm. Ngài là Con của Đức Chúa Trời, chịu đựng cái chết để buộc tội lỗi vào sự chết. Ngài phải làm điều đó. Sự...Đó là con đường duy nhất nó có thể bị buộc vào cái chết. Và Ngài đã làm điều này, và chịu đựng nó, bởi vì tất cả còn lại của chúng đã làm.

278 Bởi vì, tất cả đằng sau chúng có một bức tranh thu nhỏ Lời của Đức Chúa Trời. Bởi vì, Đức Chúa Jêsus đã phán như vậy. “Lời—Lời của Chúa đã đến với những vị tiên tri. Và người nào trong họ,” Ngài phán, “mà tổ phụ các ngươi, tôn giáo được tổ chức của các ngươi, đã không ném đá đến chết? Người nào trong bọn họ đã tiếp nhận những vị tiên tri? Rồi các ngươi xây mồ cho họ sau khi họ chết.” Phán, “Các ngươi phạm tội đưa họ vào đó.”

279 Rồi Ngài cho họ một ẩn dụ về một vườn nho cho thuê, và những dây tở đến. Người ta hành hạ họ, rồi cuối cùng nói, “Bây giờ chúng ta sẽ giết con trai ấy, bởi vì nó là kẻ kẻ tỵ.” Hiểu không? Ô, họ giận dữ khi họ thấy điều đó. Hiểu không?

280 Nhưng Ngài phải chịu đựng sự sỉ nhục. Và ở đây Chính Ngài đã bị trói, dẫn đến cái chết, để bị đặt cho chết, hầu mang lại Sự sống Đời đời. Thật vinh hiển thay Đức Chúa Trời! Ô, tôi yêu Ngài biết bao! Mang lại Sự sống Đời đời và làm sống lại mỗi người con của Đức Chúa Trời, qua các thời đại, mà đã chịu đựng với Lời đó và nhận lấy sự sỉ nhục. Đúng thế.

281 Nếu Ngài đã không đến, Nô-ê không thể sống lại. Nếu Ngài đã không đến, Ê-li không thể trở lại. Nếu Ngài đã không đến, Nô-ê sẽ không bao giờ sống lại, nếu Ngài không thể...nếu Ngài đã không đến. Bởi vì, Ngài là Chiên Con được định trước đó, đến để nhận lấy sự sỉ nhục trên chính Ngài, và chết cái chết cho mọi Lời của Đức Chúa Trời mà đã được phán, và những người công bình này đã đấu tranh cho. Ngài phải là vậy. Không ai khác có thể làm điều đó. Chính Đức Chúa Trời, và Ngài đến và nhận lấy chỗ đó, để Ngài có thể cứu chuộc và ban cho Sự sống Đời đời cho mỗi người con của Đức Chúa Trời mà đã đấu tranh cho Lời giống như vậy và

sẽ chịu đựng sự sỉ nhục. Mỗi người con của Đức Chúa Trời, qua các thời đại, mà sẽ chịu đựng một sự sỉ nhục, không người nào có thể cứu chuộc mình, nhưng bởi đức tin người đó thấy Đấng Cứu Chuộc đến.

²⁸² Gióp đã thấy Ngài. Gióp đã chịu đựng ở đó, và họ nói, “Ồ, ông là một người phạm tội thâm kín. Đức Chúa Trời rõ ràng đang hành hạ ông, vì ông là người phạm tội kín giấu.”

²⁸³ Ông đáp, “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống. Vào những ngày sau rốt Ngài sẽ đứng trên đất. Mặc dầu thân thể này bị sâu mọt thiêu hủy, tuy nhiên, trong xác thịt tôi sẽ thấy Đức Chúa Trời.”

²⁸⁴ Vợ ông nói, “Tại sao ông không nguyện rửa Ngài và chết đi?” Nói, “Ông trông giống như một người bất hạnh khốn khổ.”

²⁸⁵ Ông đáp, “Người nói như một người đàn bà ngu muội.” Amen. Ngài ở đây. “Tôi biết Ngài sống, và Ngài sẽ đứng vào Ngày sau rốt.”

²⁸⁶ Nếu Chúa Jêsus đã không đến, Gióp không thể được cứu chuộc, bởi vì Ngài là Chiên Con đã chết từ trước khi sáng thế. Ông biết nơi của Ngài. Ông biết địa vị của Ngài.

²⁸⁷ Đó là lý do, Ma-ri đã nhận biết địa vị đó, ngày ấy khi bà đi ra đó. Ngài phán... “Nếu tôi... Ngài đã có ở đây, anh tôi chắc sẽ không chết.”

Ngài phán, “Anh trai ngươi sẽ sống lại.”

Thưa rằng, “Vâng, lạy Chúa, trong sự sống lại. Anh ấy là một người tốt.”

Đức Chúa Jêsus phán, “Nhưng TA LÀ sự sống lại đó. Người tin điều này không?”

²⁸⁸ Bà thưa rằng, “Vâng, lạy Chúa, tôi tin rằng Ngài là Con của Đức Chúa Trời đáng phải đến thế gian.”

Ngài phán, “Các ngươi đã chôn người ở đâu?” Ồ! Thế đấy. Ủ-m.

²⁸⁹ Bà đã nhận biết điều đó. Người đàn bà nhỏ bé ấy đã không nói điều đó. Bà đã có bảy con quý đã bị đuổi ra khỏi bà. Bà đã biết quyền năng của Đức Chúa Trời, mà có thể lấy đi sự kiêu hãnh và

sự căng thẳng và mọi thứ, ra khỏi bà, mà có thể lấy linh trường học ích kỷ, tầm thường đó ra khỏi bà, và có thể khiến bà trở nên một tạo vật mới. Ngài đã đuổi bảy quỷ ra. Những người đàn bà họ đã biết Ngài là thể nào, những người mà đã tiếp nhận Ngài.

290 Họ biết những gì Ngài có thể làm cho họ. Vì thế, ngày nay họ cũng làm vậy. Chỉ chấp nhận nó. Đó là việc kế tiếp.

291 Ngài ở đây. Bà đã thừa điều đó. Và Ngài... Các bạn biết những gì đã xảy ra.Ồ!

292 Tất cả đều sẽ chịu đau khổ vì Lời giống như vậy, Ngài đã chết vì nguyên cố đó. Ngài là Đấng duy nhất mà có thể chết, để làm điều đó, vì Ngài là Lời. Ngài là Lời, Lời được bày tỏ. Tất cả người khác đã có những sự dầm mình một chút, nhưng ở đây là sự dầy trọn của Đức Chúa Trời, ở trong Ngài. Ngài giống như vậy ngày nay. Hê-bơ-rơ 13:8, “Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Hãy lắng nghe.

293 Tôi đang kết thúc, thật vậy. Tôi sẽ làm điều đó, chỉ phải làm. Tôi đã quá thời gian.

294 Ngài đã không bao giờ viết một lời. Phải không? [Hội chúng nói, “Không.”—Bt.] Không hề viết một lời. Tại sao? Ngài là Lời. Ngài là gì? Những Lời mà đã được chép, Ngài là sự bày tỏ của Lời đó. Vinh hiển thay! Chà! Bây giờ tôi cảm thấy dễ chịu. Ngài là Lời. Ngài đã không phải viết điều gì. Ngài là Lời, Lời được viết ra này đã được bày tỏ. Vinh quang thay Đức Chúa Trời! Ngài ngày nay, hôm qua, ngày nay và đời đời không hề thay đổi. Ngài là Lời, Lời được bày tỏ.

Bạn nói, “Đúng thế không, Anh Branham?”

295 Hãy xem Đức Giê-hô-va đã đứng đằng sau ở đó và thổi một hơi qua chúng những lượn sóng đằng xa kia, và làm thành con đường cho dân Y-sơ-ra-ên đi qua.

296 Hãy xem Đức Giê-hô-va trong xác thịt, phán, “Hãy yên đi, lặng đi.” Khi những cơn sóng đang đập vào bờ, trong bão tố, và ma quỷ đang liếm mọi vật, như thế, Ngài phán, “Hãy yên đi, lặng đi.” Và nó đã vâng lời Ngài; gió và mọi vật. Ngài là Đức Giê-hô-va. A-men.

297 Đức Giê-hô-va đó có thể đứng trên xa kia và rắc ra một ít giọt sương, để nó rơi xuống đất và làm thành bánh, để nuôi một dân tộc.

298 Ngài đã đứng và lấy năm con cá, hay là, năm cái bánh và hai con cá, và nuôi năm ngàn người.

299 Ngài là Lời. A-men. A-men. Ngài là Lời, và Ngài luôn luôn sẽ là Lời. Và cho tôi và nhà tôi, chúng tôi sẽ hầu việc Lời.

Ôi, tôi muốn thấy Ngài, muốn nhìn lên mặt
 Ngài,
 Ở đó hát mãi mãi về ân điển cứu chuộc của
 Ngài;
 Trên những đường phố của sự Vinh hiển, hãy
 để tôi cất tiếng lên;
 Khi hết thấy lo âu qua rồi, rốt cuộc ở nhà, luôn
 sướng vui.

300 Ô, chao ôi! Vâng. Chịu đựng sự sỉ nhục về Lời. Có một sự sỉ nhục đi với Lời. Ở lại ngay với Lời, và chịu sự sỉ nhục.

Chúng ta hãy cầu nguyện.

301 Chúa Jê-sus ôi, như tối hôm nọ, Chúa ôi, con đã khóc, “Ôi Chúa Jê-sus, Ngài sẽ bảo con làm gì? Con có thể làm gì, Chúa ôi? Thấy những điều này, và biết thời đại mà chúng con đang sống, con có thể làm gì, Chúa ôi? Con có thể làm gì?”

302 Con cầu nguyện cho hội thánh thân yêu của con ở đây, Chúa ôi. Con nghĩ về những con chim nhỏ trong khải tượng, những điều mà đã xảy ra; và những con chim khác, mà là những điều vĩ đại. Nhưng chúng có ba tầng cửa chúng, lạ Chúa. Nhưng khi họ các Thiên sứ bước vào, thì không con chim nào ở lại. Những sứ giả nhỏ bé thật tuyệt vời, lạ Chúa, nhưng con tin rằng có điều gì đó rõ ràng sắp xảy ra. Hãy để nó xảy ra, Chúa ôi. Xin hun đúc chúng con và làm cho chúng con theo đường lối Ngài. Chúng con là—chúng con là đất sét. Ngài là thợ Gốm.

303 Trong đêm lễ Giáng sinh này, Chúa ôi, chúng con biết ơn vì quà tặng của Đức Chúa Trời, vì Đức Chúa Trời ban cho chúng con. Mặc dù đây là một số, như chúng con tin trong lòng mình, sự mê tín ngoại giáo nào đó của một thời mà họ đã cố gắng nặn

đúc nó và khiến nó giống như một—một thánh lễ, thánh lễ cho Đấng Christ, nhưng chúng con không đến theo cách của Santa Claus và những cây thông Giáng sinh và—và những đồ trang trí. Nhưng chúng con đang đến trong Danh của Chúa Jêsus, để thờ phượng Đức Chúa Trời của Thiên đàng, mà đã hóa thân, trở nên xác thịt như chúng con, và ngự giữa chúng con, để cứu chuộc chúng con; và chịu sự sỉ nhục của Danh, chịu đựng sự sỉ nhục về thập tự giá, để cho một tổ chức thế gian đưa Em-ma-nu-ên đến chỗ chết, để Ngài có thể mang chúng con đến với Sự sống Đời đời.

³⁰⁴ Chúng con là ai, Chúa ôi? Chúng con là ai, mà chúng con muốn lắng tránh bất cứ sự sỉ nhục nào? Lạy Đức Chúa Trời, xin khiến chúng con trở nên những người lính dũng cảm. Con giao phó những lời này cho Ngài, Cha ôi. Họ có lẽ bị suy yếu; mệt mỏi và kiệt sức như con. Nhưng, Cha ôi, xin ban thưởng những người này vì đang ngồi và lắng nghe. Và nguyện xin quyền năng mà đã mang đến Chúa chúng con, và đã ban tặng Ngài cho chúng con ở đây vì một Đấng Cứu Thế, trong những ngày sau rốt này, xin cho nó làm sống lại mọi linh ở đây, Chúa ôi, đối với sự gần Đến của Đức Chúa Jêsus. Xin được như vậy, Cha ôi.

³⁰⁵ Xin chữa lành người đau ốm và buồn phiền ở giữa vòng chúng con. Bãng bó những tấm lòng tan vỡ. Chúa ôi, chúng con là...Chúng con đã trải qua quá nhiều, lòng con đã có rất nhiều vết sẹo trên đó, Chúa ôi, từ những trận chiến gay go. Con là một chiến binh già. Xin giúp đỡ con, Chúa ôi. Con cần sự giúp đỡ của Ngài. Có lẽ tất cả sự huấn luyện này đã có vì một mục đích. Con tin nó là vậy, Chúa ôi. Xin giúp đỡ con, Ôi Chúa. Và giúp đỡ hội thánh này. Và ban phước cho chúng con, với nhau.

³⁰⁶ Xin ban phước cho những em nhỏ này. Con đang nghĩ về nhiều, trẻ em nhỏ bé, đáng thương sẽ không nhận bất cứ điều gì ở ngoài đó ngày nay. Và con—con cầu nguyện để Ngài sẽ ở với chúng và giúp đỡ chúng. Xin ban cho chúng Sự sống Đời đời, Chúa ôi. Đó là điều lớn...đó là Món Quà Giáng sinh mà chúng con muốn, là Sự Sống của Đức Chúa Jêsus Christ để cai trị và tế trị trong lòng con. Đó là điều con muốn, Chúa ôi.

³⁰⁷ Xin ban phước cho chúng con, với nhau giờ này. Chúng con xin dâng những Lời này cho Ngài. Xin để chúng rơi xuống bất cứ nơi nào chúng muốn, Chúa ôi. Bất cứ nơi nào mà mọi tấm lòng mở ra, xin cho chúng có thể sanh ra một thời đại cứu rỗi vĩ đại, nhưn Danh Chúa Jêsus. A-men.

³⁰⁸ Ai đã từng... Bao nhiêu người yêu mến Ngài? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Ở trong sự vội vàng như vậy, dầu sao đi nữa?Ồ, tôi yêu Ngài! Tôi yêu Ngài. “Chúa ôi, Ngài sẽ cho con làm gì?”

³⁰⁹ Đừng quên những buổi nhóm tối nay. Anh chị em biết lễ Giáng sinh có nghĩa là gì bây giờ chứ?Ồ, *Đây* là món quà Giáng sinh của tôi. *Đây* là Lời đó. Chúa ôi, ước gì con thật sự có thể để cho chính con, nếu con có thể thật sự để chính con nói ra cách ấy để Lời Ngài có thể biểu lộ Nó, chính Nó ra qua ở *đây*, đó là—đó là điều vĩ đại nhất mà con biết về.

³¹⁰ Bây giờ tôi nghĩ họ có một ít đồ họ muốn cho các em thiếu nhi. Bây giờ tôi sẽ giao buổi nhóm lại cho Anh Neville. Xin Chúa ban phước cho anh chị em.

Anh Neville.

SỰ SỈ NHỤC VÌ NGUYÊN CỐ LỜI VIE62-1223

(The Reproach For The Cause Of The Word)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 23 tháng Mười hai, năm 1962, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org